PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2009. gada 23. septembrī *

Lieta T-183/07

Polijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja E. Osņecka-Tamecka [*E. Ośniecka-Tamecka*], pēc tam T. Novakovskis [*T. Nowakowski*], pēc tam T. Kozeks [*T. Kozek*], pēc tam M. Dovgelevičs [*M. Dowgielewicz*] un visbeidzot — Dovgelevičs, M. Jarošs [*M. Jarosz*] un M. Novackis [*M. Nowacki*], pārstāvji,

prasītāja,

ko atbalsta

Ungārijas Republika, ko pārstāv J. Fazekaša [*J. Fazekas*], R. Šomšiča [*R. Somssich*] un M. Fehērs [*M. Fehér*], pārstāvji,

Lietuvas Republika, ko pārstāv D. Krjaučūns [*D. Kriaučiūnas*], pārstāvis,

* Tiesvedības valoda — poļu.

un

Slovākijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja J. Čorba [*J. Čorba*], pēc tam B. Ričova [*B. Ricziová*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv U. Velkers [*U. Wölker*] un K. Hermane [*K. Herrmann*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja Z. Brainstone-Krosa [*Z. Bryanston-Cross*] un K. Gibsa [*C. Gibbs*], pārstāves, kurām palīdz H. Mersers [*H. Mercer*], *barrister*, pēc tam — I. Rao [*I. Rao*] un S. Osovskis [*S. Ossowski*], pārstāvji, kuriem palīdz Dž. Maurici [*J. Maurici*], *barrister*,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kuras priekšmets ir pilnībā vai daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 26. marta Lēmumu C(2007) 1295, galīgā redakcija, par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu sadales valsts plānu, ko Polijas Republika par laikposmu no 2008. līdz 2012. gadam ir iesniegusi atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvai 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*],

sekretāre K. Poheca [*K. Pocheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 10. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

I — *Starptautiskais un Kopienu tiesiskais regulējums par ANO Vispārējo konvenciju par klimata pārmaiņām un Kioto protokolu*

1 ANO Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām, kura tika pieņemta Ņujorkā 1992. gada 9. maijā (turpmāk tekstā — "*UNFCCC*") un Eiropas Kopienas vārdā tika ratificēta ar Padomes 1993. gada 15. decembra Lēmumu 94/69/EK, kas attiecas uz *UNFCCC* un tās noslēgšanu (OV 1994, L 33, 11. lpp.), galīgais mērķis ir stabilizēt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu koncentrāciju atmosfērā tādā līmenī, lai novērstu cilvēku bīstamo iejaukšanos klimata sistēmā. *UNFCCC* I pielikumā ir to Līgumslēdzēju valstu saraksts, kuru vidū ir Polijas Republika, kura turklāt ir klasificēta to valstu kategorijā, kuras atrodas pārejas procesā uz tirgus ekonomiku. *UNFCCC* Kopienā stājās spēkā 1994. gada 21. martā. Polijas Republika ratificēja *UNFCCC* 1994. gada 28. jūlijā, un tā Polijas Republikā stājās spēkā 1994. gada 26. oktobrī.

2 Lai sasniegtu *UNFCCC* galīgo mērķi, 1997. gada 11. decembrī tika pieņemts *UNFCCC* pievienotais Kioto protokols (Lēmums 1/CP.3 "[*UNFCCC*] pievienotā Kioto protokola pieņemšana"). Kioto protokola A pielikumā ir ietverts siltumnīcas efektu izraisošo gāzu saraksts un to avotu nozares/kategorijas, uz kurām attiecas Kioto protokols. Kioto protokola B pielikumā ir ietverts Kioto protokola Līgumslēdzēju valstu saraksts un tām noteiktie izmešu ierobežošanas daudzumi vai to samazināšanas saistības.

3 2002. gada 25. aprīlī Eiropas Savienības Padome pieņēma Padomes Lēmumu 2002/358/EK par [*UNFCCC*] pievienotā Kioto protokola apstiprināšanu Eiropas Kopienas vārdā un no tā izrietošo saistību kopīgu izpildi (OV L 130, 1. lpp.). Kioto protokols, kā arī tā A un B protokols ir atkārtoti Lēmuma 2002/358 I pielikumā. Noteikto izmešu ierobežošanas daudzumu vai to samazināšanas saistību tabula, lai noteiktu attiecīgo Kopienai un tās dalībvalstīm piešķirto izmešu daudzumu saskaņā ar Kioto protokola 4. pantu, ir ietverta Lēmuma 2002/358 II pielikumā.

4 Pati Polijas Republika Kioto protokolu ratificēja 2002. gada 13. decembrī. Kioto protokols Kopienā un Polijas Republikā stājās spēkā 2005. gada 16. februārī.

II — *Tiesiskais regulējums saistībā ar sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā*

5 Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva"), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 27. oktobra Direktīvu 2004/101/EK (OV L 338, 18. lpp.), 1. pantā ir noteikts:

"Ar šo direktīvu izveido sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā [..], lai veicinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanos rentablā un ekonomiski efektīvā veidā."

6 Direktīvas 9. pantā ir noteikts:

"1. Par katru periodu, kas minēts 11. panta 1. un 2. punktā, katra dalībvalsts izstrādā valsts plānu, ar kuru nosaka kopējo kvotu daudzumu, ko valsts nodomājusi piešķirt uz šo periodu, un ierosināto to piešķiršanas kārtību. Plāna pamatā ir jābūt objektīviem un pārredzamiem kritērijiem, arī tiem, kas minēti III pielikumā, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes. Komisijai neatkarīgi no Līguma, vēlākais, līdz 2003. gada 31. decembrim jāizstrādā III pielikumā minēto kritēriju īstenošanas pamatnostādnes.

Plāns par periodu, kas minēts 11. panta 1. punktā, ir jāpublicē un jāpaziņo Komisijai un citām dalībvalstīm, vēlākais, līdz 2004. gada 31. martam. Turpmākajiem periodiem plāns ir jāpublicē un jāpaziņo Komisijai un dalībvalstīm vismaz 18 mēnešus pirms attiecīgā perioda sākuma.

2. Emisijas kvotu valsts sadales plāns ir jāapspriež [Direktīvas] 23. panta 1. punktā minētajā komitejā.

3. Triju mēnešu laikā pēc emisijas kvotu valsts sadales plāna paziņošanas, ko dalībvalsts izdara saskaņā ar 1. punktu, Komisija var noraidīt plānu vai kādu tā daļu sakarā ar tā neatbilstību III pielikumā vai 10. pantā minētajiem kritērijiem. Dalībvalsts pieņem lēmumu saskaņā ar 11. panta 1. vai 2. punktu tikai tad, ja Komisija piedāvātos grozījumus ir akceptējusi. Atteikuma gadījumā Komisija sniedz pamatojumu."

7 Saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu:

"2. Uz piecu gadu periodu, kas sākas 2008. gada 1. janvārī, un uz katru nākamo piecu gadu periodu katra dalībvalsts nolemj kopējo kvotu daudzumu, ko tā piešķirs uz šo periodu, un sāk kvotu piešķiršanas procesu katras iekārtas operatoram. Šis lēmums ir jāpieņem vismaz 12 mēnešus pirms attiecīgā perioda sākuma, pamatojoties uz emisijas kvotu valsts sadales plānu, kas izstrādāts atbilstīgi 9. pantam, un saskaņā ar 10. pantu, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes."

8 Direktīvas III pielikumā ir noteikti valsts sadales plāniem piemērojami 12 kritēriji. III pielikuma 1.–3., 5. un 6., 10. un 12. kritērijs attiecīgi nosaka:

"1. Kopējam piešķiramo kvotu daudzumam uz attiecīgo periodu ir jābūt saskaņotam ar dalībvalsts saistībām ierobežot emisiju atbilstīgi Lēmumam 2002/358/EK un Kioto protokolam, ņemot vērā, no vienas puses, kopējo emisijas daļu, ko aptver šīs kvotas, salīdzinot ar emisiju no avotiem, uz kuriem neattiecas šī direktīva, un, no otras puses, valstu enerģētikas politiku, un jābūt saskaņotam ar valsts klimata pārmaiņu programmu. Kopējais piešķiramo kvotu daudzums nedrīkst pārsniegt daudzumu, kāds šķiet vajadzīgs šā pielikuma kritēriju stingrai piemērošanai. Pirms 2008. gada daudzumam jābūt saskaņotam ar iespēju katrai dalībvalstij sasniegt vai pat pārsniegt mērķus saskaņā ar Direktīvu 2002/358/EK un Kioto protokolu.

2. Kopējam piešķiramo kvotu daudzumam ir jābūt saskaņā ar esošo un plānoto progresu, izpildot dalībvalstu ieguldījumu saistībās, ko Kopiena uzņēmusies saskaņā ar Direktīvu 93/389/EEK.

3. Piešķiramo kvotu daudzumam ir jābūt saskaņotam ar to darbību potenciālu, ieskaitot tehnoloģisko potenciālu, uz kurām attiecas šī emisijas samazināšanas sistēma. Dalībvalstis var balstīt kvotu sadali uz vidējo siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas daudzumu uz produkta vienību un sasniedzamo progresu attiecībā uz veicamajām darbībām.

[..]

5. Plāns nedrīkst diskriminēt uzņēmējsabiedrības vai nozares, piemēram, nepiemēroti atbalstot noteiktus uzņēmumus vai darbības, saskaņā ar Līguma prasībām, it īpaši tā 87. un 88. pantu.

6. Plānā jāiekļauj informācija par to, kā jaunās iekārtas var sākt dalību Kopienas sistēmā attiecīgajā dalībvalstī.

[..]

10. Plāns satur iekārtu uzskaitījumu, uz kurām attiecas šī direktīva, līdz ar katrai iekārtai paredzēto kvotu daudzumu.

[..]

12. Plānā nosaka maksimālo SES un ESV daudzumu, ko operatori var izmantot Kopienas sistēmā, kā procentuālo daļu no katrai iekārtai piešķirtā kvotu daudzuma. Minētā procentuālā daļa saskan ar dalībvalsts papildināmības saistībām, ko tā uzņēmusies saskaņā ar Kioto Protokolu un lēmumiem, kas pieņemti atbilstīgi *UNFCCC* vai Kioto Protokolam."

Prāvas priekšvēsture

9 Ar 2006. gada 30. jūnija vēstuli Polijas Republika atbilstoši Direktīvas 9. panta 1. punktam informēja Eiropas Kopienu Komisiju par tās valsts sadales plānu laikposmam no 2008. līdz 2012. gadam (turpmāk tekstā — "VSP"). Saskaņā ar VSP Polijas Republika paredzēja savām valsts rūpniecības nozarēm, uz kurām attiecas Direktīva, piešķirt vidēji pavisam 284,648332 miljonu tonnu CO_2 ekvivalenta gadā (turpmāk tekstā — "MteCO_2").

10 VSP tika pievienota 2006. gada 29. jūnija Polijas vides ministra Komisijai adresēta vēstule, kurā tika norādīts, ka "tabulas ar datiem par iepriekšējiem laikposmiem, kā arī paredzētās emisijas, kas ir minētas iepriekš minēto vadlīniju 10. pielikumā, tiks nosūtītas Komisijai, tiklīdz tiks saņemti vajadzīgie aktualizētie dati," un ka "galīgā iekārtu izmantotāju un tiem sadalīto kvotu skaita saraksta versija tiks nosūtīta Komisijai pēc tam, kad tā būs apstiprināta Ministru padomē".

11 Ar 2006. gada 30. augusta Polijas Republikai adresētu vēstuli Komisija norādīja, ka, veicot pirmo VSP izvērtēšanu, tas tika atzīts par nepilnīgu, un šajā brīdī tas neatbilst Direktīvas III pielikuma 2. un 5. kritērijam. Līdz ar to tā lūdza Polijas Republiku desmit darba dienu laikā sniegt atbildes uz vairākiem jautājumiem un lūgumiem sniegt papildu informāciju. Komisija piebilda, ka tā varēšot paust nostāju par VSP, vēlākais, trīs mēnešu laikā pēc pilnīgas informācijas saņemšanas.

12 Ar 2006. gada 30. oktobra vēstuli Polijas Vides ministrijas valsts sekretāra vietnieks lūdza Komisijai atlikt noteikto termiņu atbildes sniegšanai uz 2006. gada 30. augusta vēstuli līdz 2006. gada novembra mēneša trešās nedēļas beigām un norādīja, ka šis papildu laiks viņam ļautu sagatavot precīzu informāciju un precizēt būtiskus aspektus, kā rezultātā Komisija varēs veikt iesniegto dokumentu pareizu un patiešām pilnīgu izvērtējumu.

13 Polijas Republika uz 2006. gada 30. augusta vēstuli atbildēja ar 2006. gada 29. decembra vēstuli. 2007. gada 9. janvāra vēstulē tā paziņoja papildu informāciju.

14 2007. gada 26. martā Komisija saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu pieņēma Lēmumu C(2007) 1295, galīgā redakcija, par VSP (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"). Apstrīdētajā lēmumā Komisija būtībā secināja, ka ir pārkāpti vairāki Direktīvas III pielikuma kritēriji, un attiecīgi samazināja kopējo VSP paredzēto emisiju kvotu skaitu gadā par 76,132937 $MteCO_2$, nosakot robežu 208,515395 $MteCO_2$ apmērā.

15 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvajā daļā ir noteikts:

"*1. pants*

Šie turpmāk minētie [VSP] aspekti attiecībā uz Direktīvas 11. panta 2. punktā minēto pirmo piecu gadu periodu attiecīgi neatbilst:

1) Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritērijam: daļa no kopējā sadalāmo kvotu daudzuma, — kas atbilst gada emisiju daudzumam 76,132937 [$MteCO_2$] apmērā,

turpmākam jebkādam iekārtu skaita samazinājuma līmenim un piektajai daļai no kopējā kvotu skaita, kuru Polijas [Republika] ir sadalījusi saskaņā ar Direktīvas 13. panta 2. punktu —, neatbilst novērtējumam, kurš ir veikts saskaņā ar Lēmumu 280/2004/EK un neatbilst Kopienas darbību potenciālam, ieskaitot tehnoloģisko potenciālu, uz kurām attiecas šī emisijas samazināšanas sistēma; šī daļa tiek samazināta tādā kvotu apmērā, kuras ir sadalītas saskaņā ar projektiem par iekārtām, kurām tiek piemērota Direktīva, 2005. gada projekta īstenošanas laikā, un kas šī paša gada laikā ir ļāvuši samazināt vai ierobežot to emisijas līdz robežai, kas ir noteikta saskaņā ar pārbaudītiem un apstiprinātiem datiem; turklāt kopējo kvotu daudzuma daļa, kura potenciāli var sasniegt 6,2884 [MteCO_2] gadā, atbilst papildu emisijām sadedzināšanas iekārtām tiktāl, ciktāl šīs emisijas nav saistītas ar šo iekārtu palīdzību radītām jaunām darbībām un to pamatā nav pārbaudītu un apstiprinātu datu atbilstoši vispārējai [VSP] metodoloģijai;

2) Direktīvas III pielikuma 5. kritērijam: sadalot konkrētām iekārtām kvotas, kas pārsniedz paredzētās prasības, jo ir atzīti agrākā posmā veikti pasākumi par biomasas vai koģenerācijas izmantošanu;

3) Direktīvas III pielikuma 6. kritērijam: informācija par veidu, kādā tirgus jaunpienācēji var sākt piedalīties Kopienu sistēmā;

4) Direktīvas III pielikuma 10. kritērijam: Polijas [Republikas] nolūks pārdalīt kvotas, kuras sākotnēji tika sadalītas iekārtām koksa ražošanas nozarē, elektrostacijām, ja šīs iekārtas elektrostacijām pārdod koksa gāzi;

5) Direktīvas III pielikuma 12. kritērijam: maksimālais apstiprināto emisiju samazinājuma skaits un emisiju samazinājuma vienība, kuru iekārtu operatori var izmantot Kopienu sistēmā, kas ir daļa no katrai iekārtai piešķirto kvotu apmēra, kas ir noteikta 25 % apmērā, neatbilst Polijas [Republikas] papildu pienākumiem, kas izriet no Kioto protokola un lēmumiem, kuri ir pieņemti saskaņā ar *UNFCCC* vai Kioto protokolu tiktāl, ciktāl tā pārsniedz 10 % slieksni.

2. pants

Iebildumi pret [VSP] netiks celti, ja, neradot diskrimināciju, tajā tiks veikti šādi grozījumi un par tiem tiks nekavējoties paziņots Komisijai, ņemot vērā laiku, kas vajadzīgs, lai bez neattaisnotas kavēšanās veiktu valsts procedūras:

1) Kopējais kvotu skaits, ko paredzēts sadalīt Kopienas sistēmas ietvaros, tiks samazināts par šādu summu: par gada emisiju daudzumu 76,132937 [MteCO_2] apmērā, turpmāku jebkādu iekārtu skaita samazinājuma līmeni un piekto daļu no kopējā kvotu skaita, kuru Polijas [Republika] ir piešķīrusi saskaņā ar Direktīvas 13. panta 2. punktu; kvotas, kas tiek sadalītas papildu sadedzināšanas iekārtām, tiek noteiktas saskaņā ar [VSP] norādīto vispārējo metodoloģiju, pamatojoties uz pārbaudītiem un apstiprinātiem datiem, kas attiecas vienīgi uz šo iekārtu jauno darbību, savukārt kopējais daudzums tiek samazināts par jebkāda veida starpību starp kvotām, kas ir piešķirtas iepriekš minētajām iekārtām, un 6,2884 [MteCO_2], kas atbilst šo iekārtu gada rezervēm; kopējais daudzums tiek reizināts ar kvotām, kuras ir piešķirtas saskaņā ar projektiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, 2005. gada laikā, un kuri šī paša gada laikā ir ļāvuši samazināt vai ierobežot to emisijas, ja šo samazinājumu vai ierobežojumu pamatā ir pārbaudīti un apstiprināti dati;

2) iekārtām sadalītās kvotas nav lielākas par paredzētajām prasībām, jo ir atzīti agrākā posmā veikti pasākumi par biomasas vai koģenerācijas izmantošanu;

3) informācija tiek sniegta tādā veidā, lai tirgus jaunpienācēji varētu sākt piedalīties Kopienu sistēmā, un atbilstoši [Direktīvas] III pielikuma kritērijiem un šīs direktīvas 10. panta noteikumiem;

4) kvotu daudzums, kas ir sadalīts vienai no [VSP] minētajām iekārtām, kura darbojas visā valsts teritorijā, netiek pielāgots tādēļ, ka tiek slēgtas citas šajā teritorijā esošas iekārtas;

5) maksimālā apstiprināto emisiju samazinājuma robeža un emisiju samazinājuma vienība, kuru operatori var izmantot Kopienu sistēmā un kura tiek izteikta kā daļa no katrai iekārtai piešķirto kvotu apmēra, tiek samazināta tādā veidā, kas nepārsniedz 10 % slieksni.

3. pants

1. Gada kopējais vidējo kvotu daudzums, kurš [Polijas Republikai] atbilstoši tās [VSP] ir jāiedala šajā plānā uzskaitītajām iekārtām un tirgus jaunpienācējiem, — un kurš tiek samazināts, pirmkārt, par summu, turpmāku jebkādu iekārtu skaita samazinājuma līmeni un piekto daļu no kopējā kvotu skaita, kuru Polijas [Republika] ir piešķīrusi saskaņā ar Direktīvas 13. panta 2. punktu, un, otrkārt, par atšķirību starp kvotām, kas ir sadalītas papildu sadedzināšanas iekārtām, un 6,2884 miljoniem tonnu, kas atbilst šo iekārtu gada rezervei, un kura vēlāk tiek reizināta ar kvotām, kas ir sadalītas saskaņā ar

projektiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, 2005. gada projekta īstenošanas laikā, un kuri šī paša gada laikā ir ļāvuši samazināt vai ierobežot to emisijas, ja šis samazinājums vai ierobežojums rodas vienīgi no darbību veida palielināšanas un ir pamatots ar pārbaudītiem un apstiprinātiem datiem, — atbilst 208,515395 [$MteCO_2$] un nevar tikt pārsniegts.

2. [VSP] bez iepriekšējas Komisijas piekrišanas var grozīt tad, ja grozījums attiecas uz kvotām, kas ir iedalītas atsevišķām iekārtām atbilstoši kopējam kvotu daudzumam, ko paredzēts piešķirt sadales plānā uzskaitītajām iekārtām, jo ir iegūti labāki dati, vai tādēļ, lai samazinātu to kvotu daļu, kuras sadala bez maksas Direktīvas 10. pantā noteiktajā termiņā.

3. Jebkuri citi grozījumi [VSP], izņemot 2. pantā paredzētos grozījumus, kuri tiek pieprasīti, lai labotu šī lēmuma 1. pantā norādīto neatbilstību, ir jāpaziņo pēc iespējas ātrāk, ņemot vērā laiku, kas vajadzīgs, lai bez neattaisnotas kavēšanās veiktu valsts procedūras, un tiem ir nepieciešama iepriekšēja Komisijas piekrišana atbilstoši Direktīvas 9. panta 3. punktam. Nekādi citi [VSP] grozījumi, izņemot šī lēmuma 2. pantā pieprasītos grozījumus, nav pieņemami.

4. pants

Šis lēmums ir adresēts Polijas Republikai.”

Process un lietas dalībnieku prasījumi

16 Ar prasības pieteikumu, kurš Pirmās instances tiesā tika iesniegts 2007. gada 28. maijā, Polijas Republika uzsāka šo tiesvedību.

17 Ar atsevišķu dokumentu, kurš Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts tajā pašā dienā, Polijas Republika lūdza piemērot paātrināto procesu saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 76.a pantu. Ar 2007. gada 10. jūlija lēmumu Pirmās instances tiesa (piektā palāta) šo prasību noraidīja.

18 Tā kā Pirmās instances tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas otrajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

19 Ar atsevišķu dokumentu, kurš Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2007. gada 7. septembrī, Polijas Republika iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kurā tā lūdza Pirmās instances tiesu apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi. Ar 2007. gada 9. novembra rīkojumu Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs šo prasību noraidīja.

20 Ar dokumentu, kurš Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2007. gada 24. augustā, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdza iestāties šajā tiesvedībā Komisijas atbalstam. Ar 2007. gada 5. oktobra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā. Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza savu iestāšanās rakstu 2007. gada 19. decembrī. Ar dokumentiem, kuri Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegti 2008. gada 7. martā, Polijas Republika un Komisija iesniedza savus apsvērumus par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes iesniegto iestāšanās rakstu.

21 Ar dokumentu, kurš Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2007. gada 16. oktobrī, Lietuvas Republika lūdza iestāties šajā tiesvedībā Polijas Republikas atbalstam. Ar 2007. gada 19. novembra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs konstatēja, ka šis lūgums ir iesniegts atbilstoši Reglamenta 115. pantam, tomēr pēc tam, kad ir beidzies šī paša reglamenta 115. panta 1. punktā norādītais sešu nedēļu termiņš. Attiecīgi Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā, tomēr ierobežojot Lietuvas Republikas tiesības ar minētā reglamenta 116. panta 6. punktā paredzētajām tiesībām.

22 Ar dokumentiem, kuri Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegti attiecīgi 2008. gada 7. un 20. februārī, Slovākijas Republika un Ungārijas Republika lūdza iestāties šajā tiesvedībā Polijas Republikas apsvērumu atbalstam. Ar 2008. gada 10. aprīļa rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs konstatēja, ka šis lūgums ir iesniegts atbilstoši Reglamenta 115. pantam, tomēr pēc tam, kad ir beidzies šī paša reglamenta 115. panta 1. punktā norādītais sešu nedēļu termiņš. Attiecīgi Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva abas iestāšanās lietā, tomēr ierobežojot Slovākijas Republikas un Ungārijas Republikas tiesības ar minētā reglamenta 116. panta 6. punktā paredzētajām tiesībām.

23 Polijas Republika lūdz Pirmās instances tiesu:

— pilnībā vai daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Komisija, kuru atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, lūdz Pirmās instances tiesu:

— prasību noraidīt;

— piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

25 Vispārēji, kā tas izriet arī no Polijas Republikas izvirzīto pamatu kopsavilkuma, kurš ir ietverts prasības pieteikuma pēdējā daļā ar nosaukumu "Prasījumi", minēto pamatu mērķis ir pierādīt, ka apstrīdēto lēmumu "Komisija ir pieņēmusi, lai gan tai nebija šādu pilnvaru, pārkāpjot būtiskas formas prasības, EK līguma noteikumus, kā arī pārsniedzot savas pilnvaras".

26 Precīzāk, savas prasības pamatojumam Polijas Republika izvirza deviņus pamatus saistībā ar, pirmkārt, Direktīvas noteikumu, proti, 9. panta 1. un 3. punkta, III pielikuma 1.–3. un 12. kritērija un 13. panta 2. punkta pārkāpumu un, otrkārt, ar tiesību procesa laikā zināt faktiskos apstākļus, kas ir apstrīdētā lēmuma pamatā, pārkāpumu un Polijas Republikas enerģētikas drošības apdraudējumu.

I — *Par pirmo pamatu saistībā ar apstrīdētā lēmuma prettiesisku pieņemšanu pēc tam, kad ir beidzies Direktīvas 9. panta 3. punktā minētais trīs mēnešu termiņš*

A — *Lietas dalībnieku argumenti*

27 Polijas Republika uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi Direktīvas 9. panta 3. punkta noteikumus, jo pēc tam, kad ir beidzies trīs mēnešu termiņš, kas Komisijai ir noteikts saskaņā ar šo pantu, lai noraidītu VSP vai kādu tā daļu (turpmāk tekstā — "trīs mēnešu termiņš"), tai vairs nebija tiesību pieņemt apstrīdēto lēmumu. Šim termiņam bija jāsākas no VSP paziņošanas dienas, proti, šajā gadījumā, 2006. gada 30. jūnija. Komisijas 2006. gada 30. augusta vēstule, ar kuru tā vēlējās iegūt papildu informāciju par VSP, šo termiņu neesot varējusi atlikt. Sava apgalvojuma pamatojumam Polijas Republika atsaucas uz Pirmās instances tiesas 2005. gada 23. novembra spriedumu lietā T-178/05 Apvienotā Karaliste/Komisija (Krājums, II-4807. lpp.), īpaši tā 55. un 73. punktu. Tā uzskata, ka, pirmkārt, ir jāatceļ apstrīdētais lēmums un, otrkārt, jāuzskata, ka Komisija ir apstiprinājusi VSP.

28 Precīzāk, no iepriekš šī sprieduma 27. punktā minētā sprieduma lietā Apvienotā Karaliste/Komisija izrietot, ka, ja Komisija uzskata, ka VSP ir nepilnīgs, tā to var noraidīt un pieprasīt jauna VSP paziņošanu vienīgi līdz brīdim, kad beidzas trīs mēnešu termiņš. Attiecīgi Komisija tās 2005. gada 22. decembrī publicētajā Paziņojumā par turpmākām vadlīnijām attiecībā uz valstu kvotu sadales plāniem emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas tirdzniecības periodam no 2008. līdz 2012. gadam 7. punktā (COM(2005) 703, galīgā redakcija) esot nepamatoti norādījusi, ka trīs mēnešu termiņš sākoties vienīgi brīdī, kad VSP ir pilnībā iesniegts. Tāpat 2006. gada 30. augusta vēstulē Komisija esot atkārtojusi šo kļūdaino trīs mēnešu termiņa noteikumu piemērošanas interpretāciju, norādot, ka tā pieņemšot lēmumu, vēlākais, trīs mēnešu laikā, skaitot no brīža, kad būs pilnībā saņemta pieprasītā informācija.

29 Attiecībā uz 2006. gada 30. augusta vēstuli Polijas Republika uzskata, ka tā nevarot tikt uzskatīta par lēmumu par VSP noraidīšanu. Polijas Republikas lūgums pagarināt termiņu atbildes sniegšanai uz šo vēstuli attiecoties uz tajā norādīto desmit dienu termiņu, nevis uz trīs mēnešu termiņu. Tā norāda, ka, lai gan tā nav sniegusi nekādu

atbildi uz šo vēstuli līdz 2006. gada 29. decembrim, Komisija neesot pieņēmusi nekādu lēmumu par lūguma noraidīšanu. Trīs mēnešu termiņu nevarot pārtraukt nekāda viena vai otra lietas dalībnieka rīcība.

30 Visbeidzot, ja tiktu uzskatīts, ka ar 2006. gada 30. augusta vēstulē pieprasītās papildu informācijas trūkumu pietiek, lai pamatotu lēmumu par VSP noraidīšanu, Komisijai šāds lēmums tātad būtu bijis jāpieņem līdz 2006. gada 30. septembrim un jālūdz Polijas Republikai iesniegt jaunu un pilnu VSP.

31 Komisija, kuru atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, uzskata, ka, lai gan Direktīvā tas nav precizēts, ir saprātīgi uzskatīt, ka trīs mēnešu termiņš var sākties vienīgi brīdī, kad VSP ir paziņots pilnībā. Saskaņā ar lojālas sadarbības ar dalībvalstīm principu Komisijai bija tām jālūdz papildināt nepilnīgo VSP trīs mēnešu laikā, skaitot no tā paziņošanas brīža. Katrā ziņā Komisija norāda, ka saskaņā ar pastāvīgu administratīvo praksi par trīs mēnešu termiņa sākumpunktu ir jāuzskata diena, kad paziņotais VSP ir reģistrēts Komisijas ģenerālsekretariātā, proti, šajā gadījumā 2006. gada 6. jūlijā.

B — *Pirmās instances tiesas vērtējums*

32 Vispirms ir jānorāda, ka turpmāk minētos apstākļus lietas dalībnieki nav apstrīdējuši. Pirmkārt, Polijas Republika VSP paziņoja 2006. gada 30. jūnijā un šim paziņojumam tika pievienota Polijas vides ministra vēstule, kurā tika skaidri norādīts, ka VSP trūkst vairāku faktu, kuri Komisijai tiks paziņoti vēlāk. Otrkārt, Komisija VSP saņēma 2006. gada 30. jūnijā. Turklāt 2006. gada 30. augusta vēstulē Komisija Polijas Republikai skaidri norāda, ka šajā gadījumā VSP ir nepilnīgs un neatbilst vairākiem Direktīvas III pielikuma kritērijiem, kā arī tādējādi lūdza Polijas Republiku atbildēt uz vairākiem jautājumiem un pieprasījumiem sniegt papildu informāciju. Visbeidzot, 2006. gada

30. oktobrī Polijas Republika oficiāli lūdza atlikt termiņu atbildes sniegšanai uz 2006. gada 30. augusta vēstulē norādītajiem jautājumiem un pieprasījumiem sniegt papildu informāciju.

33 Vispirms ir jāizvērtē Polijas Republikas izvirzīto argumentu, kuru mērķis ir pierādīt, ka šajā gadījumā Direktīvas 9. panta 3. punktā norādītais trīs mēnešu termiņš, pirmkārt, lai gan VSP bija nepilnīgs, sākās 2006. gada 30. jūnijā un, otrkārt, beidzās 2006. gada 30. septembrī, pamatotību.

34 Pirmkārt, attiecībā uz jautājumu, vai trīs mēnešu termiņš sākās 2006. gada 30. jūnijā, lai gan paziņotais VSP bija nepilnīgs, pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta noteikumiem triju mēnešu laikā pēc tam, kad dalībvalsts ir paziņojusi VSP, Komisija var noraidīt VSP vai kādu tā daļu sakarā ar tā neatbilstību Direktīvas III pielikumā minētajiem kritērijiem vai 10. panta noteikumiem.

35 Otrkārt, kā Pirmās instances tiesa to jau ir nolēmusi, nav nekāda iemesla uzskatīt, ka, ja tiek paziņots nepilnīgs VSP, trīs mēnešu termiņš, kas ir Komisijas rīcībā, lai noraidītu VSP, nevar sākties. Dalībvalsts, paziņojot nepilnīgu VSP, nevar uz nenoteiktu laiku atlikt Komisijas lēmuma pieņemšanu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu (iepriekš šī sprieduma 27. punktā minētais spriedums lietā Apvienotā Karaliste/Komisija, 73. punkts).

36 Treškārt, no judikatūras izriet, ka Komisijas pilnvaras pārbaudīt un noraidīt VSP saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu ir stipri ierobežotas, jo tās ir ierobežotas gan būtībā, gan laikā. Pirmkārt, šī kontrole ir ierobežota ar Komisijas veikto pārbaudi par VSP atbilstību Direktīvas III pielikuma kritērijiem un 10. panta noteikumiem, un, otrkārt, šī pārbaude jāveic trīs mēnešu laikā, sākot no brīža, kad dalībvalsts ir paziņojusi šo VSP (Pirmās instances tiesas 2007. gada 30. aprīļa rīkojums lietā T-387/04 *EnBW Energie Baden-Württemberg*/Komisija, Krājums, II-1195. lpp., 104. punkts; šajā sakarā skat. arī Pirmās instances tiesas 2007. gada 7. novembra spriedumu lietā T-374/04

Vācija/Komisija, Krājums, II-4431. lpp., 116. punkts). Turklāt attiecībā uz ierobežojumu laikā ir jākonstatē, ka Direktīvas 9. panta 3. punkts paredz vienīgi trīs mēnešu termiņu, kura laikā Komisija var lemt par VSP.

37 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Polijas Republika pamatoti uzskata, ka trīs mēnešu termiņš ir sācies, skaitot no brīža, kad Polijas Republika paziņoja VSP, proti, kopš 2006. gada 30. jūnija.

38 Šo pēdējo secinājumu neatspēko Komisijas arguments, saskaņā ar kuru būtībā trīs mēnešu termiņš saskaņā ar pastāvīgu administratīvu praksi sākas no dienas, kad vēstule par VSP paziņojumu ir reģistrēta Komisijas ģenerālsekretariātā, proti, šajā gadījumā — 2006. gada 6. jūlijā.

39 Vispirms ir jākonstatē, ka Komisija nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas pamatotu tās apgalvojumu par šādas pastāvīgas administratīvas prakses esamību. Turklāt ir jānorāda, ka Direktīvas 9. panta 3. punktā ir skaidri norādīts, ka trīs mēnešu termiņa sākumpunkts ir VSP paziņošana. Šajā gadījumā Komisija neapstrīd, ka tā VSP paziņojumu ir saņēmusi 2006. gada 30. jūnijā.

40 Otrkārt, attiecībā uz jautājumu, vai trīs mēnešu termiņš beidzas 2006. gada 30. septembrī, jāizvērtē Komisijas 2006. gada 30. augusta vēstules radītās sekas, kurā, pirmkārt, Komisija konstatē, ka VSP ir nepilnīgs un neatbilstošs, un, otrkārt, lūdz Polijas Republiku atbildēt uz vairākiem jautājumiem un pieprasījumiem sniegt papildu informāciju.

41 Vispirms no judikatūras izriet, ka, noslēdzot *a priori* kontroli, kas veikta atbilstoši Direktīvas 9. panta 3. punktam, nav obligāti jāpieņem lēmums par atļaujas piešķiršanu. Komisijai ir jāiesaistās tikai tiktāl, ciktāl tā uzskata par nepieciešamu izvirzīt iebildumus par noteiktām paziņotā VSP daļām un, ja dalībvalsts atsakās grozīt savu VSP, pieņemt lēmumu par noraidīšanu. Šie iebildumi un lēmums par noraidīšanu ir jāpieņem trīs mēnešu laikā, sākot no VSP paziņošanas. Pretējā gadījumā paziņotais VSP kļūst galīgs un uz to attiecina likumības prezumpciju, kas atļauj dalībvalstij VSP īstenot attiecīgajā kvotu sadales periodā (iepriekš šī sprieduma 36. punktā minētais rīkojums lietā *EnBW Energie Baden-Württemberg*/Komisija, 115. punkts). Turklāt, ņemot vērā Komisijas stingri ierobežotās pilnvaras VSP izvērtēšanai, kas tika atgādināts šī sprieduma 36. punktā, šādiem iebildumiem un lēmumam par noraidīšanu noteikti ir jābūt pamatotam ar konstatējumu, ka paziņotais VSP neatbilst Direktīvas III pielikumā noteiktajiem novērtējuma kritērijiem vai 10. panta noteikumiem.

42 Turklāt, tā kā Komisijai nav vispārējas *stricto sensu* kompetences atļauju piešķiršanai paziņotajiem VSP, tas, ka tā neizvirza iebildumus, izbeidzoties trīs mēnešu termiņam, nevar pamatot jebkādu prezumpciju par atļauju piešķiršanu īstenot VSP. Tātad šī termiņa notecēšanas vienīgās sekas ir tās, ka VSP kļūst galīgs un dalībvalsts to var īstenot (iepriekš šī sprieduma 36. punktā minētais rīkojums lietā *EnBW Energie Baden-Württemberg*/Komisija, 120. punkts).

43 Attiecīgi Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija var iesaistīties, pirms ir beidzies trīs mēnešu termiņš, ne tikai, pirmkārt, izsakot iebildumus vai uzdodot jautājumus par konkrētām paziņotā VSP daļām, bet arī, otrkārt, gadījumā, ja dalībvalsts atsakās grozīt savu VSP, pieņemot lēmumu par paziņotā VSP noraidīšanu. Kaut gan lēmuma par noraidījumu pieņemšanas rezultātā tiek pārtraukts trīs mēnešu termiņš, ja Komisija ir izteikusi iebildumus vai uzdevusi jautājumus par konkrētām paziņotā VSP daļām, trīs mēnešu termiņš tiek atlikts.

44 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka 2006. gada 30. augusta vēstulē, proti, divus mēnešus pēc VSP paziņošanas, pirmkārt, Komisija oficiāli vērsa Polijas Republikas uzmanību uz to, ka VSP ir ne tikai nepilnīgs, bet šajā gadījumā tas arī neatbilst novērtējuma kritērijiem, kuri ir piemērojami, veicot Komisijas izvērtējumu Direktīvas 9. panta 3. punkta

ietvaros. Otrkārt, Komisija lūdza Polijas Republiku VSP papildināšanai atbildēt uz vairākiem jautājumiem un pieprasījumiem sniegt papildu informāciju. Attiecībā uz šiem pēdējiem minētajiem pieprasījumiem, tie īpaši attiecas uz iekārtu operatoru sarakstu un kvotu daudzumu, kuru Polijas Republika bija paredzējusi tiem sadalīt — VSP trūkstošo informāciju. Abiem šiem informācijas veidiem, kuri tika pieprasīti atbilstoši Direktīvas III pielikuma 10. kritērijam, bija būtiska nozīme, lai Komisija varētu izvērtēt VSP atbilstību. Šādas informācijas neesamības gadījumā jāatzīst, ka Komisija nevarēja izvērtēt VSP atbilstoši Direktīvas 9. panta 3. punktam. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa secina, ka no lietas materiāliem izriet, ka pēc 2006. gada 30. augusta vēstules Polijas Republika neatteicās grozīt savu VSP un atbildēt uz jautājumiem, kurus Komisija uzdeva minētajā vēstulē.

45 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka 2006. gada 30. augusta vēstulē bija iebildumi, kurus Komisija tādējādi ir izvirzījusi trīs mēnešu laikā iepriekš šī sprieduma 41. un 42. punktā minētās judikatūras izpratnē. Attiecīgi, ņemot vērā iepriekš šī sprieduma 43. punktā minētos apsvērumus, Polijas Republika šajā gadījumā nepamatoti norāda, ka trīs mēnešu termiņš, kurš tika atlikts, paziņojot 2006. gada 30. augusta vēstulē ietvertos iebildumus un jautājumus, ir beidzies 2006. gada 30. septembrī.

46 Šo secinājumu neatspēko tas, ka Komisija lēmumu par VSP noraidīšanu nav pieņēmusi pirms trīs mēnešu termiņa. Kā tas tika atgādināts arī iepriekš šī sprieduma 42. punktā, lēmums par VSP noraidīšanu, kas var tikt pieņemts vēlāk, var tikt pieņemts vienīgi tiktāl, ciktāl attiecīgā dalībvalsts ir noraidījusi Komisijas iebildumus vai atteikusies grozīt savu VSP. Šajā gadījumā nav strīda par to, ka Polijas vides ministrs savā pavadvēstulē VSP, kurš tika paziņots 2006. gada 30. jūnijā, jau šajā dienā vērsa Komisijas dienestu uzmanību, ka VSP ir nepilnīgs un ka trūkstošie fakti tiks paziņoti vēlāk. Turklāt nav strīda arī par to, ka pēc Komisijas 2006. gada 30. augusta vēstules Polijas Republika ne tikai neatteicās atbildēt uz jautājumiem un Komisijas pieprasījumiem, kuri tika ietverti minētajā vēstulē, lai grozītu VSP, bet, gluži pretēji, veicot pārrunas savos dienestos un ar Komisijas dienestiem, kā arī vēlāk oficiāli ar 2006. gada 30. oktobra vēstuli lūdza Komisijai atlikt noteikto termiņu, lai tā varētu sniegt atbildes uz jautājumiem un pieprasījumiem sniegt papildu informāciju. Turklāt no 2006. gada 30. oktobra vēstules izriet, ka Polijas Republika norādīja uz faktu, ka tādējādi Komisija

varētu veikt pareizu un patiešām pilnīgu VSP novērtējumu. Šādos apstākļos Komisija pamatoti uzskatīja, ka šajā posmā nav pamata noraidīt VSP, pirms nav saņemta Polijas Republikas atbilde uz 2006. gada 30. augusta vēstulē ietvertajiem jautājumiem un pieprasījumiem sniegt papildu informāciju.

47 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

II — *Par otro pamatu saistībā ar pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpumu un Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta pārkāpumu*

A — *Lietas dalībnieku argumenti*

48 Polijas Republika uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi Direktīvas 9. panta 1. punktu, jo tā bez iemesla un "bez būtiska pamatojuma" ir izvairījusies izvērtēt VSP norādīto informāciju un šo datu analīzi ir aizstājusi ar savu datu analīzi, kura tika iegūta, nekonsekventi piemērojot Komisijas pašas ekonomiskās analīzes metodoloģiju.

49 Pirmkārt, Polijas Republika uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir noraidījusi datu analīzi, kuru Polija sniedza VSP, kā arī datus, kuri tika paziņoti, atbildot uz Komisijas 2006. gada 30. augusta vēstuli. Lai pamatotu šo datu noraidīšanu, Komisija esot norādījusi uz tās ticamības trūkumu, tomēr nesniedzot precīzāku pamatojumu. Šajā sakarā Polijas Republika apstiprina, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 5. apsvērumā ir vienīgi norādījusi, ka "līdz ar to [nevarot] tikt izslēgts, ka patiesās emisijas ir pārvērtētas dēļ relatīvajiem emisiju datiem par iepriekšējiem gadiem, kurus bija paziņojusi Polijas

[Republika]". Tādējādi Komisija esot "diskreditējusi" Polijas Republikas sniegtos datus un visas pūles sagatavot VSP, kas tika veikts, pamatojoties un saskaņā ar pašas Komisijas instrukcijām.

50 Turklāt Polijas Republika pārmet Komisijai, ka tā nav pierādījusi, ka VSP iekļautie dati būtu nepiemēroti. Īpaši attiecībā uz emisijām, kuras Polijas Republika bija paziņojusi līdz 2005. gadam, tās tika iekļautas ziņojumā, kurš tika uzrakstīts *UNFCCC* ietvaros, un Komisija tās esot kontrolējusi, neizvirzot nekādus iebildumus no savas puses.

51 Polijas Republika piebilst, ka, ņemot vērā Direktīvas 9. panta 3. punktu, Komisijai ir jāveic individuāls datu, kurus dalībvalsts ir izmantojusi VSP sagatavošanai, izvērtējums katrā Direktīvā ietvertajā ekonomikas nozarē. Šajā sakarā Polijas Republika atgādina, ka Direktīvas III pielikuma 3. kritērijs dalībvalstīm atzīst tiesības pamatot kvotu sadales metodoloģiju ar datiem, kuri tiek izmantoti dažādās Direktīvā ietvertās ekonomikas nozarēs.

52 Replikas rakstā Polijas Republika norāda, ka Komisijas pieņemtā nostāja, kuras dēļ tā neņēma vērā VSP iekļautos datus, izriet no kļūdainas un nepamatotas Komisijas lomas VSP izvērtēšanas procesa laikā interpretācijas. Polijas Republika uzskata, ka Komisijas uzdevums esot pierādīt, izmantojot pilnīgu argumentāciju, ka ar VSP piemēroto metodoloģiju tiek pārkāpti Direktīvas noteikumi.

53 Polijas Republika joprojām replikas rakstā norāda uz faktu, ka, lai varētu noraidīt metodoloģiju, kas tika izmantota, lai uzlabotu VSP, Komisijai, ievērojot "dominējošo lomu", kāda šajā sakarā ir dalībvalstīm, neapstrīdamā un skaidrā veidā bija jāpierāda, ka šī metodoloģija pārkāpj Direktīvas noteikumus. Tā uzskata, ka ne apstrīdētajā lēmumā, ne atbildes rakstā Komisija nav iesniegusi pierādījumus, ka VSP izmantotie dati nav objektīvi un ticami. Turklāt apstrīdētā lēmuma 5. apsvērumā Komisija pati esot atzinusi, ka šī lēmuma pieņemšanas brīdī tās rīcībā neesot bijis neviena pierādījuma, ka

VSP iekļautie dati būtu kļūdaini vai neprecīzi, un tā vienīgi esot konstatējusi, ka nevarot tikt izslēgts, ka VSP iekļautie dati "izraisa pārmērīgu patiesā gāzu emisiju līmeņa pārspīlēšanu".

54 Otrkārt, Polijas Republika norāda, ka Komisijai nebija tiesību bez nekāda pamatojuma un neveicot konsultācijas ar attiecīgo dalībvalsti, aizstāt šīs dalībvalsts VSP iekļautos datus ar saviem datiem, kuri tika iegūti, piemērojot savu ekonomiskās analīzes metodoloģiju, kura arī aizstāja minētās dalībvalsts piemēroto metodoloģiju. Saistībā ar VSP izvērtēšanu Komisijai esot vienīgi tiesības izvērtēt dalībvalsts iesniegtos datus. Šāda minēto datu novērtējuma metodoloģija, gan Komisijai ieviešot savas ekonomiskās analīzes metodoloģiju, gan šajā metodoloģijā aizstājot datus ar saviem datiem, atšķiras no Komisijas rīcības brīvības labot šos datus un, visbeidzot, no rīkojuma Polijas Republikai šādi iegūtos datus izmantot.

55 Polijas Republika uzskata, ka Komisija nedz 2005. gada turpmākajās vadlīnijās (skat. šī sprieduma 28. punktu), nedz 2006. gada 30. augusta vēstulē nav norādījusi, ka tā būtu paredzējusi izmantot *Primes* modeli kā ekonomiskās analīzes modeli, lai izvērtētu iekšzemes kopprodukta (turpmāk tekstā — "IKP") pieaugumu un emisiju samazināšanas potenciālu. Vienīgi 2006. gada 27. oktobra ziņojumā par progresu Kioto protokola mērķu sasniegšanā (COM(2006) 658, galīgā redakcija), kas tika publicēts pēc tam, kad Polijas Republika bija paziņojusi VSP, Komisija esot norādījusi, ka, lai izvērtētu VSP atbilstību Direktīvas III pielikuma 2. un 3. kritērijam, tā pamatojās uz "IKP metodoloģiju", nevis "nozares metodoloģiju", kuru Polijas Republika izmantoja VSP.

56 Vispirms attiecībā uz *Primes* metodoloģijas ticamību Polijas Republika konstatē, ka pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas Komisijas rīcībā esot bijuši precīzāki un jaunāki dati par Polijas IKP. Tas izrietot no piezīmes apstrīdētā lēmuma 24. lappusē, kur Komisija ir norādījusi, ka tā nav ņēmusi vērā datus saskaņā ar pirmajām aplēsēm par 2007. gada februāri, kurus Komisijas Ekonomikas un finanšu lietu ģenerāldirektorāts publicēja 2007. gada 16. februārī, jo šie dati esot bijuši pieejami tikai par septiņām

dalībvalstīm un līdz ar to tie nevarot tikt uzskatīti par datu kopumu, kurš ir pietiekami konsekvents un vienlīdzīgs visā Eiropas Savienībā.

57 Attiecībā uz Komisijas apgalvojumu atbildes rakstā, ka saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu VSP izvērtēšanas metodei ir jābūt vienādai visās šajās dalībvalstīs, tas esot pretrunā gan pašas Komisijas nostājai par VSP izstrādi, gan tās lēmumu pieņemšanas praksei šajā jomā attiecībā pret citām dalībvalstīm. Polijas Republika norāda, ka pieejamo visjaunāko un visprecīzāko datu izmantošana nav uzskatāma par "diskrimināciju".

58 Polijas Republika piebilst, ka nevienā VSP izvērtēšanas procedūras brīdī Komisija tai nav ļāvusi iesniegt savus apsvērumus par, pirmkārt, secinājumu, ka tās izvērtēšanas metodoloģija VSP izstrādei pārkāpjot Kopienu tiesību normas, otrkārt, tās izvēli izvērtēt atļauto emisiju līmeni, izmantojot "IKP metodoloģiju", nevis "nozares metodoloģiju", un visbeidzot, par Komisijas izmantotās *Primes* metodoloģijas darbību. Diskusijas komitejās vai pārstāvošajās iestādēs par kritērijiem, kuri Komisijai ir jāizmanto, nevarot to atbrīvot no tās pienākuma iesniegt Polijas Republikai savus secinājumus administratīvā procesa gaitā. Līdz ar to, tā kā nebija sākotnējo konsultāciju, Komisija esot pārkāpusi sadarbības principu starp Kopienas iestādēm un dalībvalstīm.

59 Replikas rakstā Polijas Republika pirmā pamata pamatojumam norāda, ka Komisijai saskaņā ar Direktīvu ir ierobežota loma, kuras nozīme ir vienīgi izvērtēt tai paziņotos VSP, ņemot vērā Direktīvā paredzētos kritērijus. Turklāt Polijas Republika atgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu katra dalībvalsts izlemj līdz šim periodam un sāk kvotu sadales procesu attiecīgajiem operatoriem. Tā norāda, ka Komisijai pirms VSP noraidīšanas, proti, pirms noteikt ierobežotāku atļauju siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām, nekā paredzēts VSP, bija skaidri un sīki jāpierāda, ka VSP neatbilst

Kopienu tiesībām. Polijas Republika uzskata, ka Komisijas veiktā VSP izvērtējuma mērķis nav aizstāt dalībvalsti VSP izstrādē.

60 Komisija norāda, ka otrais pamats attiecas uz veidu, kādā tā ir izmantojusi VSP iekļautos datus šī plāna izvērtēšanas stadijā.

61 Tomēr Polijas Republika replikas raksta daļā, kura ir veltīta pirmajam pamatam, izvirzīja jaunu pamatu saistībā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta pārkāpumu, jo Komisija esot pārsniegusi tai ar šo direktīvu piešķirtās kontroles pilnvaras. Komisija norāda, ka pirmais prasības pieteikumā izvirzītais pamats attiecoties vienīgi uz faktu, ka apstrīdētais lēmums esot pieņemts pēc trīs mēnešu termiņa beigām. Attiecīgi šis pamats esot jāatzīst par nepieņemamu saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 48. panta 2. punktu.

62 Komisija vispirms norāda, ka apstrīdētajā lēmumā tā ir uzskatījusi, ka vairāki VSP aspekti neatbilstot vairākiem Direktīvas III pielikuma kritērijiem. Komisija piebilst, ka tā attiecīgo siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu daudzumu gadā ir noteikusi 208,515395 $MteCO_2$ apmērā, līdz ar to Polijas Republikas VSP piedāvāto siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu daudzumu gadā samazinot par 76,132937 $MteCO_2$.

63 Komisija atgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, izvērtējot VSP atbilstoši Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritērijam, tā ir ņēmusi vērā trīs rādītājus, proti, pirmkārt, pārbaudītus datus par faktiskajām siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām 2005. gadā (2. kritērija ietvaros), otrkārt, prognozes par IKP pieaugumu 2010. gadā un, visbeidzot, oglekļa intensitātes tendences 2005.–2010. gadā (abi pēdējie rādītāji ietilpst 3. kritērijā). Ar "pārbaudītiem datiem" esot jāsaprot dati, kurus ir iesniegušas iekārtas un kurus vēlāk ir uzraudzījuši, reģistrējuši un pārbaudījuši neatkarīgi eksperti.

64 Komisija norāda, ka pareiza VSP novērtējuma veikšanai, pamatojoties uz Direktīvas 9. panta 3. punktu, būtu jāļauj izvairīties no kvotu pārpalikuma veidošanās, kas rada risku vēlāk izraisīt "tirgus sabrukumu", kā tas ir noticis kvotu tirdzniecības laikā no 2005. līdz 2007. gadam. Vienīgi "piemērots kvotu trūkums" varot veicināt Direktīvas mērķa sasniegšanu — siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanās veicināšanu rentablā un ekonomiski efektīvā veidā. Šajā sakarā Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste apstiprina, ka Komisijai, izvēloties datus, esot bijis jāņem vērā fakts, ka Polijas Republikas pieprasītās sadalītās kvotas izraisītu tūlītēju sadalīto kvotu pārpalikumu un līdz ar to pārāk lielu piedāvājumu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības tirgū, kas ietekmētu minēto kvotu cenu.

65 Komisija, kuru atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, uzskata, ka Direktīvas 9. panta 3. punkts tai nenosaka pienākumu izmantot attiecīgās dalībvalsts norādīto analīzes metodoloģiju un VSP, kuru tā izvērtē, iekļautos datus. Protams, Komisija neapstrīd faktu, ka dalībvalstīm ir "plaša rīcības brīvība", īstenojot to VSP pēc Komisijas izvērtējuma. Tomēr, lai izvērtētu VSP, ņemot vērā Direktīvas III pielikuma kritērijus un 10. pantu, tai esot jāizmanto visobjektīvākie un visticamākie dati, kā arī saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu pret dalībvalstīm, viena un tā pati ekonomiskās analīzes metodoloģija visām valstīm, kas dažkārt var nozīmēt, ka pret vairākām valstīm var tikt izmantoti dati, kuri nav pilnībā aktualizēti. Komisija piebilst, ka šis pienākums, proti, izmantot ticamus datus emisiju jomā, izvērtējot VSP saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, izriet no šīs direktīvas 14. un 15. panta un Komisijas 2004. gada 29. janvāra Lēmuma 2004/156/EK, ar ko nosaka pamatnostādnes siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringam un ziņošanai par tām saskaņā ar Direktīvu (OV L 59, 1. lpp.). Ņemot vērā plašo rīcības brīvību, kas Komisijai ir, veicot sarežģītu ekonomisku un ekoloģisku novērtējumu VSP kontroles ietvaros, tai neesot pienākuma sniegt detalizētu informāciju par ekonomisko un vides rādītāju izmantošanu. Visbeidzot, Komisija uzskata, ka novērtējuma, kuru tā veic saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, mērķis nav aizstāt VSP, bet vienīgi noteikt kopējā sadalāmo kvotu daudzuma maksimālo līmeni.

66 Lai pierādītu, ka dalībvalstis varēja izmantot savu aprēķināšanas metodoloģiju kopējā sadalāmo kvotu apmēra noteikšanai, Komisija kā piemēru min Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, Slovēnijas Republiku, Francijas Republiku un Dānijas Karalisti, kuras nav pārsniegušas "noteikto robežu" kvotu daudzumam, kurš ir iespējams otrajā tirdzniecības laikposmā, tā rezultātā nav noraidīti nedz to VSP, nedz kopējais tajā iekļautais kvotu daudzums.

67 Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste uzskata, ka politika, kuru Komisija ir izvēlējusies attiecībā uz datiem un kuras īstenošana pati par sevi prasa sarežģītu ekonomisku lēmumu, un kura ir ierobežotas tiesas kontroles priekšmets, nav ierobežota ar attiecīgo datu kvalitātes novērtējumu, bet tajā ietilpst arī iespējamās tirgus reakcijas uz šo datu kvalitāti izvērtējums. Turklāt pārmērīgs kvotu sadales piedāvājums, kāds tiek aplūkots šajā gadījumā, acīmredzami radītu risku, ka tiktu radīta būtiska ietekme uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu Kopienā. Līdz ar to minētais kvotu sadales piedāvājums esot jāizvērtē, ņemot vērā papildu kvotas, kuras citas dalībvalstis ir pieprasījušas attiecīgi savos VSP.

68 Komisija, kuru atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, uzskata, ka šī iemesla dēļ tā, pirmkārt, esot nolēmusi visās dalībvalstīs 2005. gadā izmantot datus par emisijām, kuri 2006. gada 15. maijā bija publicēti *Kopienas neatkarīgo darījumu žurnālā* (*CITL — Community Independent Transaction Log*). Komisija piebilst, ka tās pašas dienas paziņojumā presei tā ir norādījusi, ka uzskata šos datus par vislabākajiem un precīzākajiem un ka Komisijai tie esot jāņem vērā, izvērtējot VSP laikposmam no 2008. līdz 2012. gadam. Šie dati esot atspoguļoti arī 2006. gada ziņojumā (skat. šī sprieduma 56. punktu) un attiecībā uz Polijas Republiku tie esot papildināti, pamatojoties uz tās sniegto atbildi uz 2006. gada 30. augusta vēstuli. Komisija norāda, ka pretēji 2005. gada datiem par emisijām dati, kurus Polijas Republika VSP bija paziņojusi par gadiem līdz 2005. gadam, nebija neatkarīgi pārbaudīti un ka tie neizslēdzot to, ka šie dati "izraisa pārmērīgu patiesā gāzu emisiju līmeņa pārspīlēšanu". Fakts, ka šie dati tika apskatīti ziņojumā *UNFCCC* ietvaros un tos šajā sakarā uzraudzīja Komisija, automātiski nenozīmējot, ka tie tiktu "atzīti" kvotu tirdzniecības sistēmas ietvaros.

69 Otrkārt, Komisija norāda, pirmkārt, ka tā *Primes* modeli ir izmantojusi, vienīgi lai noteiktu oglekļa intensitātes rādītāju laikposmam no 2005. līdz 2010. gadam, un, otrkārt, ka runa ir par modeli, kurā ir ietverti visticamākie dati par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanas pakāpi. Šo datu sistēmu Komisijas interesēs esot izstrādājuši un vada neatkarīgi eksperti no Atēnu Universitātes. Šie dati esot vākti vienā un tajā pašā laikposmā par visām dalībvalstīm, kas līdz ar to garantējot salīdzināma līmeņa atbilstību un precizitāti. Visbeidzot, fakts, ka VSP izvērtējums 2006. gada otrajā semestrī izrādījās neiespējams, jo šim nolūkam būtisku informāciju Polijas Republika Komisijai nosūtīja tikai 2007. gadā, Polijas Republiku nevarot nostādīt citā, pat labvēlīgākā, situācijā attiecībā uz IKP prognožu izmantošanu nekā citas dalībvalstis, kuras VSP bija paziņojušas pilnībā.

B — *Pirmās instances tiesas vērtējums*

70 Pirmās instances tiesa konstatē, ka otrais pamats tiek dalīts divās daļās. Attiecībā uz pirmo daļu Polijas Republika pārmet Komisijai, ka tā bez iemesla un "bez nopietnas argumentācijas" ir noraidījusi tās izmantoto ekonomiskās analīzes metodoloģiju, kā arī VSP iekļautos datus. Ņemot vērā lietas dalībnieku rakstveida dokumentus, Pirmās instances tiesa uzskata, ka otrā pamata minētās daļas ietvaros Polijas Republika pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu EKL 253. panta ietvaros. Attiecībā uz otro daļu Polijas Republika pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi Direktīvas 9. panta 1. un 3. punktu, pirmkārt, aizstājot minēto metodoloģiju un minētos datus ar savu izvērtējuma metodoloģiju un saviem datiem, kuri tika iegūti, pamatojoties uz šiem datiem, un, otrkārt, VSP kontroles ietvaros nosakot Polijas Republikai robežu kopējam sadalāmo kvotu daudzumam.

1. Par iespējamu jaunu pamatu, kuru Polijas Republika ir izvirzījusi replikas rakstā saistībā ar to, ka Komisija esot pārsniegusi savas kontroles pilnvaras

71 Jāizvērtē, vai, kā to norāda Komisija, iebildums par Direktīvas 9. panta 3. punkta pārkāpumu, jo Komisija esot pārsniegusi savas šajā pantā noteiktās kontroles pilnvaras, ir uzskatāms par jaunu pamatu, kurš līdz ar to ir jānoraida.

72 No Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punkta noteikumiem izriet, ka prasības pieteikumā par tiesvedības ierosināšanu ir jāietver strīda priekšmets, kā arī kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem un ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

73 Šajā gadījumā, vispirms, kā izriet no prasības pieteikuma pēdējā daļā ietvertajiem prasījumiem (skat. šī sprieduma 25. punktu), Polijas Republika Komisijai vispārēji pārmet, ka tā ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, lai gan tai šādu pilnvaru nebija, un to darījusi, "pārkāpjot būtiskus noteikumus, EK līguma noteikumus un pārsniedzot savas pilnvaras". No šī Polijas Republikas izvirzīto pamatu kopsavilkuma izriet, ka jau prasības pieteikumā tā Komisijai ir pārmetusi pilnvaru, kuras tai ir piešķirtas Direktīvas 9. panta 3. punktā saskaņā ar tās pilnvarām izvērtēt VSP, pārkāpšanu.

74 Turklāt Pirmās instances tiesa konstatē, ka Polijas Republika savas prasības pieteikuma 53. punktā, otrā pamata ietvaros, konstatē, ka, izvērtējot VSP, Komisijai ir vienīgi tiesības pārbaudīt attiecīgās dalībvalsts iesniegto datu atbilstību Direktīvā noteiktajiem izvērtējuma kritērijiem. Komisijai turpretī nav tiesību šajā sakarā ieviest savus datus dalībvalsts iesniegto datu vietā. Pirmās instances tiesa arī norāda, ka Polijas Republika šajā pašā prasības pieteikuma punktā piebilst, ka nedrīkst jaukt Komisijas veiktu dalībvalsts iesniegto datu VSP novērtējumu ar Komisijas ieviesto savu ekonomiskās

analīzes metodi, VSP iekļauto datu aizstāšanu ar saviem datiem, Komisijas veiktu neierobežotu šo datu labošanu vai arī kārtību, kādā Komisija lika Polijas Republikai izmantot šādi iegūtos datus.

75 Vēlāk Pirmās instances tiesa konstatē, ka prasības pieteikuma 54. punktā Polijas Republika norāda, ka saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu katrai dalībvalstij ir tiesības sagaidīt no Komisijas, ka tā veiks datu, kuri dalībvalstij ir kalpojuši VSP izstrādei, individuālu novērtējumu. Tāpat prasības pieteikuma 56. punktā Polijas Republika Komisijai pārmet, ka tā nav pierādījusi, ka VSP iekļautie dati būtu neatbilstoši.

76 Vispirms ir jānorāda, ka Polijas Republikas norādītie argumenti replikas raksta 8. punktā saistībā ar pirmo pamatu būtībā ir vienādi ar tiem argumentiem, kurus Polijas Republika izvirzīja šajā pašā rakstveida procesa stadijā, taču saistībā ar otro pamatu (skat. šī sprieduma 53. punktu). Abos gadījumos tā būtībā norāda, ka, lai pieņemtu tādu lēmumu, kāds ir apstrīdētais lēmums, īpaši lai noraidītu attiecīgās dalībvalsts izmantoto izvērtējuma metodoloģiju, Komisijai, ievērojot dalībvalstu "dominējošo lomu" VSP izstrādē, neapstrīdamā un skaidrā veidā ir jāpierāda, ka minētā metodoloģija pārkāpj Direktīvas noteikumus. Jākonstatē, ka Komisija nav norādījusi uz šī replikas rakstā norādītā argumenta otrā pamata pamatojumam nepieņemamību. Visbeidzot, no šī sprieduma 52. punktā norādītajiem argumentiem, kuri tika norādīti arī replikas rakstā otrā pamata pamatojumam, izriet, ka Polijas Republika skaidri uzskata, ka Komisijas pieņemtā nostāja, kuras rezultātā tā izlēma neņemt vērā VSP iekļautos datus, izriet no kļūdainas un nepamatotas interpretācijas, kuru tā ir veikusi, īstenojot savu lomu VSP izvērtēšanas procesā.

77 Pirmās instances tiesa katrā ziņā norāda, ka iebildumu rakstā Komisija, pirmkārt, pati konstatēja, ka otrais pamats attiecas uz veidu, kādā tā ir izmantojusi VSP iekļautos datus, veicot VSP izvērtēšanu, un, otrkārt, skaidri ir atbildējusi uz šo pamatu, ka tas attiecoties uz tās VSP kontroles pilnvaru īstenošanas nosacījumiem saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu.

78 No iepriekš minētajiem secinājumiem izriet, ka Polijas Republika jau prasības pieteikuma stadijā ne tikai ir pārmetusi Komisijai, ka tā nav ievērojusi tās VSP izvērtēšanas pilnvaru īstenošanas nosacījumus, kas izriet no Direktīvas 9. panta 3. punkta, bet turklāt būtībā norāda, ka Komisija ir pārsniegusi minēto pilnvaru piemērošanas jomu, aizstājot VSP norādīto ekonomiskās analīzes metodoloģiju un datus ar saviem datiem, neierobežoti labojot minētos datus un liekot piemērot šādi gūtos rezultātus.

79 Attiecīgi, pretēji tam, ko norāda Komisija, iebildums, kurš izriet no Direktīvas 9. panta 3. punkta pārkāpuma, pamatojoties uz to, ka Komisija esot pārsniegusi savas kontroles pilnvaras, kuras tai ir noteiktas šajā pantā, nav uzskatāms par jaunu pamatu. Tādējādi tas ir pieņemams.

2. Par otrā pamata pamatotību

a) Ievada apsvērumi

80 Pirmkārt, ir jāatgādina Direktīvas mērķi, pilnvaru sadalījums starp Komisiju un dalībvalstīm saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem un, visbeidzot, Kopienu tiesas veiktās tiesas kontroles par tādu lēmumu, kāds ir apstrīdētais lēmums, apmēru.

Par Direktīvas mērķiem

81 Attiecībā uz Direktīvas mērķiem Pirmās instances tiesa jau ir nospriedusi, ka Direktīvas galvenais mērķis ir būtiski samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju, lai varētu izpildīt Kopienas un dalībvalstu saistības, kuras tās ir uzņēmušās saskaņā ar Kioto protokolu. Šis mērķis ir jāsasniedz, ievērojot virkni "apakšmērķu" un izmantojot noteiktus instrumentus. Galvenais instruments šajā sakarā ir Kopienas emisiju kvotu tirdzniecības sistēma (Direktīvas 1. pants un preambulas 2. apsvērums), kuras darbība ir atkarīga no noteiktiem "apakšmērķiem", proti, ekonomiski efektīvu un rentablu apstākļu nodrošināšanas, ekonomiskās izaugsmes un nodarbinātības saglabāšanas, kā arī iekšējā tirgus integritātes un konkurences nosacījumu saglabāšanas (minētās direktīvas 1. pants un preambulas 5. un 7. apsvērums) (iepriekš šī sprieduma 36. punktā minētā sprieduma lietā Vācija/Komisija 124. punkts).

Par pilnvaru sadalījumu starp Komisiju un dalībvalstīm

82 Attiecībā uz pilnvaru sadali Komisijas un dalībvalstu starpā, kad runa ir par vides jomas direktīvas transponēšanu, ir jāatgādina EKL 249. panta trešās daļas formulējums, saskaņā ar kuru "direktīvas tām dalībvalstīm, kurām tās adresētas, uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šo valstu iestādēm noteikt to īstenošanas formas un metodes". No tā izriet, ka, ja attiecīgajā direktīvā nav paredzēta forma un metodes konkrētā rezultāta sasniegšanai, dalībvalstij principā ir pilnīga brīvība izvēlēties minētā rezultāta sasniegšanai vēlamo formu un metodes. Tomēr tās brīvības ietvaros, ko dalībvalstīm piešķir EKL 249. panta trešā daļa, dalībvalstīm ir pienākums izvēlēties vispiemērotākās formas un metodes, lai nodrošinātu direktīvu lietderīgo iedarbību. No tā arī izriet, ka gadījumā, ja nepastāv Kopienu tiesību norma, kurā skaidri un precīzi noteikta dalībvalstu izmantojamā forma un metodes, tad Komisijai savu kontroles pilnvaru ietvaros saskaņā it īpaši ar EKL 211. un 226. pantu ir pietiekami juridiski pamatoti jāpierāda, ka dalībvalsts izmantotie līdzekļi ir pretrunā Kopienu tiesībām (iepriekš šī sprieduma 36. punktā minētais spriedums lietā Vācija/Komisija, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

83 Jāpiebilst, ka, tikai piemērojot šos principus, var nodrošināt tā subsidiaritātes principa ievērošanu, kurš ir noteikts EKL 5. panta otrajā daļā un kurš ir piemērojams Kopienu iestādēm to likumdošanas funkciju izpildē un ir uzskatāms par ievērotu, pieņemot Direktīvu (Direktīvas preambulas 30. apsvērums). Saskaņā ar šo principu jomās, kuras nav Kopienas ekskluzīvā kompetencē, Kopiena rīkojas tikai tad, ja un ciktāl dalībvalstis nespēj pilnībā sasniegt paredzētās darbības mērķus un ja paredzētās darbības apjoma vai rezultātu dēļ tos var vieglāk sasniegt Kopiena. Tādējādi vides jomā, kas paredzēta EKL 174.–176. pantā, kurā Kopienas un dalībvalstu pilnvaras ir sadalītas, pierādīšanas pienākums ir Kopienai, tas ir, šajā gadījumā — Komisijai, kurai ir pienākums pierādīt, kādā apmērā dalībvalsts kompetence un tādējādi tās rīcības brīvība ir ierobežota, ņemot vērā šī sprieduma 82. punktā minētos apstākļus (šajā sakarā skat. iepriekš šī sprieduma 36. punktā minēto spriedumu lietā Vācija/Komisija, 79. punkts).

84 Attiecībā uz Direktīvu ir jānorāda, ka, lai īstenotu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu, tās 9. panta 1. un 3. punktā un 11. panta 2. punktā ir skaidri un noteikti paredzēts VSP izstrādes, kontroles un īstenošanas pilnvaru sadalījums starp dalībvalstīm un Komisiju. Līdz ar to, ņemot vērā ciešo saistību starp šiem pantiem attiecībā uz pilnvaru sadalījumu, tie ir jāizskata kopā gan attiecībā uz to interpretāciju, gan izvērtējot visus pamatus, kas izriet no to pārkāpuma.

— Par dalībvalstu pilnvarām

85 Attiecībā uz dalībvalstu pilnvarām no Direktīvas 9. panta 1. punkta un 11. panta 2. punkta nepārprotami izriet, ka vienīgi dalībvalstīm ir pilnvaras, pirmkārt, izstrādāt VSP, nosakot kopējo kvotu skaitu, kuru tās iesaka sadalīt attiecīgajam laikposmam, un veidu, kādā tās ierosina tās sadalīt, kā arī, otrkārt, izlemt kopējo kvotu skaitu, kuru tās sadalīs katrā piecu gadu laikposmā, un uzsākt šo kvotu individuālas sadales procesu.

86 Protams, ka saskaņā ar Direktīvas 9. panta 1. punkta otro teikumu šo dalībvalstu ekskluzīvo pilnvaru īstenošanai jābūt pamatotai ar objektīviem un pārskatāmiem kritērijiem, kuri ir noteikti Direktīvas III pielikumā. Tāpat, saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta otro teikumu, ja Komisija nolemj pilnībā vai daļēji noraidīt VSP, dalībvalsts lēmumu saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu pieņem tikai tad, ja Komisija apstiprina tās piedāvātos grozījumus.

87 Tomēr ir jānorāda, ka Direktīvā nav skaidri un precīzi noteikta forma un veids, kādā sasniegt tajā paredzēto rezultātu. Turklāt, kā tas tika atgādināts šī sprieduma 85. punktā, vienīgi dalībvalstīm ir pilnvaras izstrādāt savus VSP un izlemt kopējo sadalāmo kvotu skaitu. Attiecīgi ir jāuzskata, ka tām siltumnīcas efektu izraisošo gāzu tirdzniecības sistēmas īstenošanā ir galvenā loma.

88 Šādos apstākļos, kā Pirmās instances tiesa jau ir nospriedusi, dalībvalstīm ir noteikta rīcības brīvība direktīvas transponēšanai (šajā sakarā skat. iepriekš šī sprieduma 36. punktā minēto spriedumu lietā Vācija/Komisija, 80. punkts) un attiecīgi, izvēloties pasākumus, kurus tās uzskata par vispiemērotākajiem, lai, ņemot vērā īpašo valsts enerģētikas tirgus kontekstu, sasniegtu minētajā direktīvā noteikto mērķi.

— Par Komisijas pilnvarām

89 Attiecībā uz Komisijas pilnvarām no Direktīvas 9. panta 3. punkta nepārprotami izriet, ka tās VSP kontroles un noraidīšanas pilnvaras, kā tas tika atgādināts arī šī sprieduma 36. punktā, ir stingri ierobežotas. Attiecībā uz šīs pilnvaras būtiskajām robežām Komisijai ir vienīgi tiesības pārbaudīt dalībvalsts veikto pasākumu atbilstību Direktīvas III pielikumā ietvertajiem kritērijiem un 10. panta noteikumiem. Turklāt saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta pēdējā teikuma noteikumiem Komisijai, ja tā nolemj noraidīt VSP, ir pienākums savu lēmumu pamatot. Tomēr no judikatūras izriet, ka, ja, īstenojot šīs stingri ierobežotās VSP kontroles pilnvaras, ir jāpiemēro sarežģīti ekonomiski un ekoloģiski novērtējumi attiecībā uz vispārīgo mērķi samazināt

siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju ar ekonomiski efektīvas un darboties spējīgas kvotu tirdzniecības sistēmas palīdzību (Direktīvas 1. pants un preambulas 5. apsvērums), Komisijai pašai ir rīcības brīvība (šajā sakarā skat. iepriekš šī sprieduma 36. punktā minēto spriedumu lietā Vācija/Komisija, 80. punkts).

90 Turklāt, lai dalībvalstīm saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu ļautu pieņemt lēmumu par kopējo sadalāmo kvotu skaitu, ievērojot Direktīvas 9. panta 3. punkta otrajā teikumā tām noteikto pienākumu, saskaņā ar kuru minētais lēmums var tikt pieņemts, vienīgi, ja Komisija ir apstiprinājusi ierosinātos grozījumus, jāuzskata, ka Komisijai ir tiesības, novērtējot VSP, izteikt īpašu kritiku par konstatētajām neatbilstībām un nepieciešamības gadījumā formulēt ieteikumus vai ierosinājumus, lai dalībvalsts varētu grozīt savu VSP tādā veidā, kas atbilstoši Komisijas viedoklim to padarītu atbilstošu Direktīvā noteiktajiem kontroles kritērijiem.

Par tiesas kontroles apmēru

91 No tā izriet, ka tiesiskuma kontroles ietvaros šajā sakarā Kopienu tiesa veic pilnu kontroli attiecībā uz to, vai Komisija pareizi piemēro atbilstošās tiesību normas, un to piemērojamība ir jānosaka saskaņā ar judikatūrā atzītajām interpretācijas metodēm. Tomēr Pirmās instances tiesa nevar aizstāt Komisiju, jo tai šajā kontekstā ir jāveic sarežģīti ekonomiski un ekoloģiski novērtējumi. Tādēļ Pirmās instances tiesai ir jāaprobežojas ar pārbaudi, vai attiecīgajā pasākumā nav acīmredzamu kļūdu vai pilnvaru nepareizas izmantošanas, vai kompetentā iestāde nav acīmredzami pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas un ir pilnībā ievērotas procesuālās garantijas, kurām šajā kontekstā ir īpaši būtiska nozīme (skat. iepriekš šī sprieduma 36. punktā minēto spriedumu lietā Vācija/Komisija, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

92 Tādējādi, ņemot vērā visus šeit atgādinātos principus, jāpārbauda Polijas Republikas izvirzītā otrā pamata pamatotība, kurš būtībā attiecas uz lūgumu Pirmās instances tiesai izvērtēt, vai, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija ir pārkāpusi Direktīvas 9. panta 1. un 3. punktu, jo tā esot iejaukusies saskaņā ar Direktīvas 9. panta 1. punktu un 11. panta 2. punktu noteiktajā dalībvalstu kompetencē izstrādāt un īstenot VSP, un attiecīgi ir pārsniegusi savas VSP kontroles pilnvaras, kuras tai ir noteiktas Direktīvas 9. panta 3. punktā.

b) Par apstrīdēto lēmumu

93 Vispirms ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktā Komisija konstatē, ka daļa no kopējā kvotu daudzuma, kuru Polijas Republika iesaka piešķirt VSP, proti, 76,132937 $MteCO_2$ gadā, neatbilst Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritērijam. Vienlaikus apstrīdētā lēmuma 2. panta 1. punktā Komisija norāda, ka netiks izteikti iebildumi par VSP, ar nosacījumu, ka tomēr tajā tiks veikts noteikts grozījumu skaits, īpaši samazinot kopējo Kopienas sistēmas ietvaros sadalāmo kvotu kopējo skaitu par 76,132937 $MteCO_2$ gadā. Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. punktā Komisija norāda, ka kopējais vidējais kvotu skaits gadā, kurš Polijas Republikai, piemērojot VSP, ir jāsadala tajā minētajām iekārtām un jaunienācējiem tirgū, ir 208,515395 $MteCO_2$ un tas nedrīkst tikt pārsniegts.

94 Pirmās instances tiesa norāda, ka šī sprieduma 93. punktā norādītie apstrīdētā lēmuma noteikumi visi ir pamatoti ar Komisijas veikto secinājumu apstrīdētā lēmuma preambulas 13. apsvēruma pēdējā daļā, kur tā konstatē, ka vidējais Polijas Republikas kvotu pārpalikums gadā laikposmā no 2008.–2012. gadam, kas sasniedz 76,132937 $MteCO_2$ pirmajā aprēķinu posmā, neatbilst Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritērijam.

95 Apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkts un 2. panta 1. punkts noraida tieši minēto pārpalikumu gadā. Tāpat, kā tas tika minēts šī sprieduma 63. punktā, no Komisijas rakstveida dokumentiem izriet, ka attiecīgā robeža siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu daudzumam gadā, kas ir noteikta apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. punktā, 208,515395 $MteCO_2$ apmērā tika iegūta, samazinot Polijas Republikas VSP piedāvāto siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu daudzumu gadā, proti, 284,648332 $MteCO_2$, par šo pašu summu 76,132937 $MteCO_2$ apmērā.

96 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma preambulas 4.–13. apsvēruma ietvaros Komisija kontrolēja VSP atbilstību Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritērijam. Līdz ar to otrā pamata pamatotība ir jāizvērtē, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma preambulas 4.–13. apsvērumā norādīto pamatojumu.

97 Secīgi jāizvērtē abas otrā pamata daļas, sākot ar otrās daļas izvērtējumu saistībā ar Direktīvas 9. panta 1. un 3. panta pārkāpumu.

98 Ņemot vērā šī sprieduma 91. punktā atgādināto judikatūru, tiktāl, ciktāl, lai lemtu par otrā pamata pamatotību, Pirmās instances tiesai ir, pirmkārt, jāpārbauda, vai Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pamatoti piemērojusi attiecīgās tiesību normas par pilnvaru sadalījumu starp Komisiju un dalībvalstīm, Pirmās instances tiesas īstenotajai kontrolei šajā tiesību jautājumā ir jābūt pilnīgai. Vienīgi, otrkārt, ja tiek noteikts, ka Komisija minētos noteikumus ir piemērojusi pamatoti, būtu jāpārbauda, vai kontrolē, kuru tā veica par VSP saderību ar Direktīvā noteiktajiem kritērijiem un īpaši par tās izmantoto VSP ekonomiskās un ekoloģiskās analīzes metodoloģijas izvēli, ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

Par otrā pamata otrās daļas pamatotību

99 Attiecībā uz otrā pamata otro daļu Polijas Republika pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi 9. panta 1. un 3. punktu, pirmkārt, aizstājot tās izmantoto analīzes metodoloģiju un VSP norādītos datus ar savu izvērtēšanas metodoloģiju un datiem, kuri tika iegūti, pamatojoties uz šo metodoloģiju, un, otrkārt, saskaņā ar VSP kontroli tai nosakot maksimālo robežu kopējam sadalāmo kvotu daudzumam.

100 Pirmkārt, Polijas Republika uzskata, ka Komisijai nebija pilnvaru, ņemot vērā Direktīvas 9. panta 3. punkta noteikumus, aizstāt tās izmantoto izvērtējuma metodoloģiju un VSP norādītos datus ar savu izvērtēšanas metodoloģiju un saviem datiem. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atzīmē, ka visi argumenti, kurus Komisija šajā sakarā ir paudusi savai aizstāvībai, apliecina, ka tā nav sapratusi savu tai Direktīvā noteikto pilnvaru apmēru.

101 Vispirms Komisija nevar apgalvot, kā tas izriet no tās rakstveida apsvērumiem, ka Direktīva tai nenosaka pienākumu izmantot VSP, kuru tā pārbauda, iekļautos datus un ka, lai to izvērtētu, Komisijai ir jāpiemēro viena un tā pati metodoloģija visās dalībvalstīs. Saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu tās VSP pārbaudes pilnvaras noteikti pamatojas uz attiecīgajā VSP iekļautajiem datiem, jo, kā tas tika atgādināts šī sprieduma 82.–90. punktā, Komisijai ir jāizvērtē to atbilstība Direktīvas III pielikuma kritērijiem un 10. panta noteikumiem. Tādējādi tai noteikti ir jāpārbauda attiecīgās dalībvalsts datu izvēle sava VSP izstrādei.

102 Protams, ka VSP pārbaudes kontroles ietvaros Komisijai nevar pārmest savas pašas VSP izvērtēšanas metodoloģijas izstrādi, kas pamatojas uz datiem, kurus tā uzskata par vispiemērotākajiem un kuri tiek izmantoti salīdzināšanai, lai izvērtētu dalībvalstu VSP iekļautos datus — datus, kuru atbilstība Direktīvas III pielikuma kritērijiem un 10. panta noteikumiem tai ir jāizvērtē. Šajā sakarā tiktāl, ciktāl šāda modeļa izstrādei un

izmantošanai ir nepieciešams veikt sarežģītu ekonomisku un ekoloģisku novērtējumu, Komisijai, kā tas tika atgādināts šī sprieduma 89. punktā, ir rīcības brīvība, līdz ar to šāda novērtējuma modeļa izmantošana varētu tikt apstrīdēta vienīgi tad, ja tiktu pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

103 Turpretī, ja Komisija nolemj pieņemt lēmumu, pamatojoties uz Direktīvas 9. panta 3. punktu, tā nevar pieprasīt, kā tā norāda savos rakstveida apsvērumos un kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma, noraidīt attiecīgajā VSP iekļautos datus, lai tos tūlīt aizstātu ar datiem, kuri ir iegūti, izmantojot Komisijas pašas izvērtējuma metodoloģiju. Pretēji tam, ko norāda Komisija, kuru atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ņemot vērā vienlīdzīgas attieksmes principu pret dalībvalstīm, tai nav jāsaglabā un jāpiemēro viena un tā pati VSP izvērtējuma metodoloģija visās dalībvalstīs.

104 Šajā sakarā vispirms ir jānorāda, ka vienlīdzīgas attieksmes principa pret visām dalībvalstīm piemērošanas rezultātā nedrīkst tikt mainīts Direktīvā noteiktais pilnvaru sadalījums starp dalībvalstīm un Komisiju, ievērojot subsidiaritātes principu, kurš, pieņemot Direktīvu, tiek uzskatīts par ievērotu (minētās direktīvas preambulas 30. apsvērums). Kā tika atgādināts šī sprieduma 82.–90. punktā, vienīgi dalībvalstis ir pilnvarotas izstrādāt VSP un pieņemt galīgo lēmumu par sadalāmo kvotu daudzumu.

105 Turklāt, kā tika atgādināts šī sprieduma 82. punktā, dalībvalstu dažādo formu un līdzekļu izmantošana Direktīvas mērķa sasniegšanai izriet no paša šī tiesību akta rakstura. Attiecīgi, tā kā Direktīva skaidri un precīzi nenosaka līdzekļus, kuri ir jāizmanto tās transponēšanai, jākonstatē, ka, norādot, ka saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu Komisijai esot jāsaglabā un jāpiemēro viena un tā pati VSP izvērtējuma metodoloģija visās dalībvalstīs, lai tiktu sasniegts Direktīvas mērķis, Komisija ir pārkāpusi tai Direktīvā noteikto rīcības brīvību.

106 Ja Komisijai tiktu ļauts izmantot vienu un to pašu VSP izvērtējuma metodoloģiju visās dalībvalstīs, tas nozīmētu, ka tai tiktu atzītas ne tikai patiesas vienādošanas pilnvaras kvotu tirdzniecības sistēmas īstenošanas ietvaros, bet arī galvenā loma VSP izstrādē. Tomēr likumdevējs Direktīvā tās VSP pārbaudes pilnvaru ietvaros nav Komisijai piešķīris nedz šādas vienādošanas pilnvaras, nedz šādu galveno lomu.

107 Šajā gadījumā nav apstrīdēts, ka, pamatojoties uz vienlīdzīgas attieksmes principu, Komisija apstrīdētajā lēmumā VSP ir izvērtējusi, ņemot vērā savus datus, kuri tika iegūti, pamatojoties uz savu izvērtēšanas metodoloģiju.

108 Šādi rīkojoties, Komisija līdz ar to pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nav vienīgi salīdzinājusi VSP iekļautos datus ar datiem, kurus tā ieguva, izmantojot savu izvērtējuma metodoloģiju, kā tai bija tiesības rīkoties, lai novērtētu VSP iekļauto datu atbilstību Direktīvā noteiktajiem kritērijiem. Gluži pretēji, ir jāsecina, ka tās izmantotā VSP pārbaudes metodoloģija praktiski Komisijai ļauj pašai pilnīgi autonomā veidā izstrādāt savu parauga VSP un izvērtēt paziņoto VSP atbilstību nevis saskaņā ar Direktīvā norādītajiem kritērijiem, bet, pirmkārt, ņemot vērā datus un rezultātus, kuri ir iegūti, izmantojot Komisijas pašas metodoloģiju.

109 Turklāt Pirmās instances tiesa atzīmē, kā tas tika noteikts šī sprieduma 66. punktā, ka Komisija savos rakstveida apsvērumos norāda, ka citas dalībvalstis varēja izmantot savu aprēķinu metodoloģiju, lai noteiktu kopējo sadalāmo kvotu apmēru tiktāl, ciktāl "tās nav pārsniegušas noteikto robežu kvotu daudzumam, kurš ir iespējams otrajā tirdzniecības laikposmā", lai netiktu noraidīts nedz to VSP, nedz kopējais to VSP piedāvāto kvotu apmērs. No šādas argumentācijas izriet, ka Komisija vispārējā veidā uzskatīja, ka tās VSP pārbaude noteikti ir jāsāk, pretstatot VSP iekļauto kvotu daudzumu tam daudzumam, kuru tā uzskatīja par "iespējamu", ņemot vērā rezultātus, kuri tika iegūti, izmantojot savu izvērtēšanas metodoloģiju.

110 No tā izriet, ka galu galā Komisija ir vienīgi aizstājusi VSP iekļautos datus ar saviem datiem, nekādi nepārbaudot šo datu atbilstību Direktīvā norādītajiem kritērijiem.

111 Vispirms, joprojām attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanu starp dalībvalstīm, uz kuru atsaucas Komisija, Pirmās instances tiesa secina, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 3. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka VSP tika īpaši izvērtēts saistībā ar Komisijas 2004. gada 7. janvāra Paziņojumu (COM(2003) 830, galīgā redakcija) par pamatnostādnēm dalībvalstu atbalstam [Direktīvas] III pielikuma kritēriju īstenošanā un nosacījumiem attiecībā uz nepārvaramu varu.

112 Pirmās instances tiesa minētā paziņojuma 10. punktā norāda, ka Komisija attiecībā uz jaunajām dalībvalstīm, uz kurām neattiecas Lēmums 2002/358, tostarp Polijas Republiku, skaidri norāda, ka to attiecīgais mērķis, piemērojot Kioto protokolu, būs atskaites punkts Direktīvas III pielikuma 1. kritērijam — kritērijam, kurš rada saikni starp kopējo kvotu daudzumu un mērķi, kurš dalībvalstij ir noteikts, vai nu piemērojot Lēmumu 2002/358 vai pašu Kioto protokolu. Tādējādi ir jāsecina, ka Komisija pati savās pamatnostādnēs ir atzinusi, ka jaunajām dalībvalstīm, tostarp Polijas Republikai, ir jāpiemēro atšķirīga attieksme nekā citām dalībvalstīm saistībā ar to VSP izstrādi.

113 Attiecībā uz Komisijas argumentu, kuram piekrīt Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, saskaņā ar kuru, ņemot vērā vienlīdzīgas attieksmes principu starp dalībvalstīm, tā varētu neņemt vērā konkrētus VSP aktualizētus datus, ir jāatgādina, ka Direktīvas mērķis ir izveidot efektīvu Eiropas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu tirgu, pēc iespējas mazāk traucējot ekonomisko attīstību un nodarbinātību (Direktīvas 1. pants un preambulas 5. apsvērums). Lai arī Direktīvas mērķis ir samazināt siltumnīcas efektu izraisošās gāzes saskaņā ar Kopienas un dalībvalstu uzņemtajām saistībām Kioto protokolā, šis mērķis ir īstenojams, cik vien iespējams ievērojot Eiropas ekonomikas vajadzības. No tā izriet, ka saskaņā ar Direktīvu izstrādātajā VSP ir jāņem vērā precīzi dati un informācija par emisiju, ko paredz attiecībā uz iekārtām un Direktīvā skartajām nozarēm. Ja VSP daļēji balstās uz kļūdainu

informāciju vai vērtējumu par noteiktu nozaru vai iekārtu emisijas līmeni, attiecīgajai dalībvalstij ir iespējams ieteikt VSP grozījumus, ieskaitot kopējo sadalāmo kvotu daudzuma palielināšanu, lai atrisinātu šīs problēmas, kamēr tām nav seku tirgū (iepriekš šī sprieduma 27. punktā minētais spriedums lietā Lielbritānija/Komisija, 60. punkts).

114 Tāpat no judikatūras izriet, ka Direktīvas noteikumos vai ar to izveidotās sistēmas raksturā vai mērķos nekas neizslēdz iespēju dalībvalstij pēc tam, kad Komisija saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu ir pieņēmusi lēmumu, grozīt VSP iekļautos datus, lai, piemēram, tiktu ņemta vērā jauna informācija, kura ir saņemta Direktīvas 11. pantā paredzētās otrās sabiedrības apspriešanās laikā (iepriekš šī sprieduma 27. punktā minētais spriedums lietā Lielbritānija/Komisija, 58. punkts).

115 Turklāt, kā to Pirmās instances tiesa ir atzinusi arī iepriekš šī sprieduma 36. punktā minētajā lietā Vācija/Komisija, dalībvalstīm pat ir tiesības veikt *ex post* pielāgojumus pēc tam, kad ir ticis pieņemts individuālais lēmums par kvotu sadali atbilstoši Direktīvas 11. panta 2. punktam.

116 Visbeidzot, jāatgādina, ka Direktīvas 11. panta 2. punktā paredzētā sabiedriskā apspriešanās pirms galīgā lēmuma pieņemšanas, pamatojoties uz šo pašu tiesību normu, būtu bezjēdzīga un sabiedrības apsvērumi būtu vienīgi teorētiski, ja grozījumi, kurus VSP var ieteikt pēc tam, kad Komisija ir pieņēmusi lēmumu saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, būtu ierobežoti vienīgi ar Komisijas norādītajiem grozījumiem (skat. pēc analoģijas iepriekš šī sprieduma 27. punktā minēto spriedumu lietā Lielbritānija/Komisija, 57. punkts).

117 Ņemot vērā iepriekš atgādināto judikatūru, jānorāda, ka, nepastāvot nepieciešamībai būt saistītām ar Komisijas ieteikumiem lēmumā, kurš ir pieņemts saskaņā ar Direktīvas

9. panta 3. punktu, dalībvalstis tādējādi var ne tikai labot un atjaunot savu VSP pēc šāda lēmuma pieņemšanas, bet arī to pielāgot pēc tam, kad tās ir pieņēmušas savu lēmumu par individuālo kvotu sadali.

118 Tādējādi, ņemot vērā gan Direktīvas redakciju, gan tajā noteiktās sistēmas vispārējo sistēmu un mērķus, kā arī ar to saistīto judikatūru, Komisijai pastāvīgi ir jāpārbauda, lai VSP tiktu ņemti vērā visprecīzākie un tādējādi visjaunākie dati un informācija, lai pēc iespējas mazāk traucētu ekonomikas attīstību un nodarbinātību, vienlaikus uzturot efektīvu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu sistēmu.

119 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisijas arguments, saskaņā ar kuru, ņemot vērā vienlīdzīgas attieksmes principu starp dalībvalstīm, tā varētu neņemt vērā konkrētus VSP aktualizētus datus, ir jānoraida kā nepamatots.

120 Ņemot vērā visus šeit minētos argumentus, bez nepieciešamības lemt par Komisijas izvēles izmantot *Primes* modeli kā VSP izvērtēšanas modeli, pamatotību, jāsecina, ka Polijas Republika pamatoti norāda, ka Komisijai nebija pilnvaru aizstāt VSP iekļautos datus ar saviem datiem, kuri tika iegūti, par pamatu izmantojot vienu un to pašu visās dalībvalstīs piemērotu izvērtējuma metodoloģiju.

121 Otrkārt, Polijas Republika būtībā norāda, ka Komisija ir pārkāpusi Direktīvas 9. panta 3. punkta noteikumus, jo saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu tai nebija tiesību VSP pārbaudes ietvaros Polijas Republikai noteikt robežu kopējam sadalāmo kvotu daudzumam.

122 Kā tas izriet no šī sprieduma 65. punktā izklāstītajiem argumentiem, Komisija norāda, ka novērtējuma, kuru tā ir veikusi saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, mērķis nav aizstāt VSP, bet gan vienīgi noteikt maksimālo līmeni kopējam sadalāmo kvotu daudzumam.

123 Šajā sakarā ir jāuzskata, ka apstrīdētajā lēmumā nosakot šādu kvotu robežu, virs kuras VSP tiktu uzskatīts par Direktīvai neatbilstošu, Komisija ir pārsniegusi kontroles, kura tai ir jāveic saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta noteikumiem, pilnvaras robežas.

124 Protams, kā tas tika atgādināts iepriekš, saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu vienīgi Komisijai ir tiesības kontrolēt, pat noraidīt dalībvalstu izstrādātos VSP, ņemot vērā Direktīvā norādītos kritērijus.

125 Turpretī, ņemot vērā šī sprieduma 82.–90. punktā atgādinātos principus, Komisija nevar apgalvot, kā tā to dara rakstveida apsvērumos, ka šo pēdējo minēto pilnvaru ietvaros tā var noteikt maksimālo līmeni kopējam sadalāmo kvotu daudzumam.

126 Gluži pretēji, kā tas skaidri izriet no judikatūras, saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. un 3. punktu nevis Komisijai, bet katrai dalībvalstij, pamatojoties uz tās VSP, kas ir izstrādāts, piemērojot minētās direktīvas 9. pantu, kā arī atbilstoši 10. pantam, ir jālemj par kopējo kvotu daudzumu, kuru tā sadalīs attiecīgajā laikposmā, jāuzsāk šo kvotu sadales process katras iekārtas operatoram, kā arī jāpieņem tiesību akti par minēto kvotu sadali (Tiesas 2008. gada 8. aprīļa rīkojums lietā C-503/07 P *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija, Krājums, I-2217. lpp., 75. punkts).

127 Šajā gadījumā, apstrīdētā lēmuma rezolutīvajā daļā nosakot robežu kvotām, virs kuras VSP tiktu uzskatīts par neatbilstošu Direktīvā noteiktajiem izvērtēšanas kritērijiem, Komisija praktiski ir aizstājusi Polijas Republiku, nosakot kopējo kvotu daudzumu atbilstoši Direktīvas 11. panta 2. punktam. No minētās rezolutīvās daļas izriet, ka Polijas Republikai ir pienākums grozīt VSP tādējādi, lai kopējais kvotu daudzums katrā ziņā būtu mazāks vai vienāds ar šo robežu, pretējā gadījumā tai nebūtu iespējams pieņemt lēmumu saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu.

128 Attiecīgi šāds lēmums ne tikai liedz Direktīvas 11. panta 2. punkta noteikumiem lietderīgo iedarbību, bet arī katrā ziņā iejaucas ekskluzīvajā kompetencē, kura šajā pantā ir noteikta dalībvalstīm, lai tās izlemtu kopējo kvotu daudzumu, kuru tās sadalīs katra piecu gadu laikposma ietvaros, sākot no 2008. gada 1. janvāra.

129 Visbeidzot, jānoraida Komisijas arguments, kuru atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma atcelšana, pamatojoties uz to, ka Komisija nevarot noteikt robežu kopējam sadalāmo kvotu daudzumam, samazinot apmēru, kuru Polijas Republika iesaka VSP, par tās norādīto kvotu pārpalikumu, varētu izraisīt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības tirgus sabrukumu. Pietiek norādīt, ka, pat ja šī tēze būtu pamatota, tā tādā tiesiskā sabiedrībā kā Kopiena nevarētu pamatot apstrīdētā lēmuma atstāšanu spēkā, jo šis tiesību akts ir pieņemts, pārkāpjot Direktīvā noteikto pilnvaru sadalījumu starp dalībvalstīm un Komisiju.

130 Tāpat ir jānoraida Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru Komisijai ir jāizvēlas dati, pat, ja tas ir tikai tās izvēlētās politikas dēļ. Gluži pretēji, Pirmās instances tiesa uzskata, ka dalībvalstīm ir jāizvēlas pasākumi, kurus tās uzskata par vislabāk piemērotiem, lai valsts enerģētikas tirgus

īpašajā kontekstā sasniegtu Direktīvā noteikto mērķi. Komisijas pieeja, kuru atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, saskaņā ar kuru tiek uzskatīts, ka vienīgi tās norādītie dati var tikt izmantoti VSP izstrādes mērķiem, acīmredzami atņem dalībvalstīm to rīcības brīvību, kas tika atgādināta šī sprieduma 88. punktā.

131 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, apstrīdētā lēmuma rezolutīvajā daļā nosakot maksimālo līmeni kopējam sadalāmo kvotu apmēram, Komisija ir pārsniegusi tai saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta noteikumiem piešķirtās pilnvaras.

132 No šī sprieduma 120. un 131. punktā minētajiem apsvērumiem izriet, ka otrā pamata otrās daļas ietvaros Polijas Republika pamatoti pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta noteikumus, pamatojoties uz to, ka, pirmkārt, aizstājot VSP iekļautos datus ar saviem datiem, kuri tika iegūti, pamatojoties uz Komisijas pašas dalībvalstu VSP izvērtēšanas metodoloģiju, un, otrkārt, nosakot maksimālo līmeni kopējam Polijas Republikas sadalāmo kvotu daudzumam laikposmam no 2008. līdz 2012. gadam, Komisija ir pārsniegusi tai saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punkta noteikumiem piešķirtās pilnvaras.

133 Tādējādi bez nepieciešamības lemt par citiem iebildumiem, kurus Polijas Republika ir izvirzījusi otrā pamata otrās daļas pamatojumam, otrais pamats ir jāatzīst par pamatotu.

134 Šādos apstākļos tikai argumentācijas pilnīguma dēļ ir jāizvērtē argumentu, kuri tika izvirzīti otrā pamata pirmās daļas pamatojumam, pamatotība.

Par otrā pamata pirmo daļu saskaņā ar pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

135 Attiecībā uz otrā pamata pirmo daļu Polijas Republika norāda, ka Komisija bez pamatojuma ir noraidījusi ekonomiskās analīzes metodoloģiju, kas tika izmantota VSP izstrādei, kā arī datus, kuri tika iegūti, pamatojoties uz šo metodoloģiju, un iekļauti šajā VSP.

136 Vispirms ir jāatgādina, ka EKL 253. pantā prasītajam pamatojumam ir skaidri un nepārprotami jāatspoguļo Kopienu iestādes, kas ir apstrīdētā tiesību akta autore, argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām zināt veiktā pasākuma iemeslus, lai aizstāvētu savas tiesības, bet Kopienu tiesai veikt kontroli (Tiesas 2000. gada 19. septembra spriedums lietā C-156/98 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-6857. lpp., 96. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 21. marta spriedums lietā T-231/99 *Joynson*/Komisija, *Recueil*, II-2085. lpp., 164. punkts).

137 Pamatojuma prasība ir jānovērtē atkarībā no lietas apstākļiem, it īpaši tiesību akta satura, tajā minēto iemeslu rakstura un interesēm saņemt paskaidrojumus, kas varētu būt tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli (Pirmās instances tiesas 1999. gada 16. decembra spriedums lietā T-198/98 *Micro Leader Business*/Komisija, *Recueil*, II-3989. lpp., 40. punkts). Nav prasīts, lai pamatojumā būtu norādīti visi nozīmīgie fakti vai tiesības, jo tas, vai tiesību akta pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, ir jānovērtē ne vien, ņemot vērā tā tekstu, bet arī kontekstu un visas konkrēto jomu reglamentējošās tiesību normas (iepriekš šī sprieduma 136. punktā minētais 2000. gada 19. septembra spriedums lietā Vācija/Komisija, 97. punkts, un iepriekš šī sprieduma 136. punktā minētais spriedums lietā *Joynson*/Komisija, 165. punkts).

138 Jāatgādina arī, ka pienākuma norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu ievērošana, kas ir vēlreiz apstiprināts Direktīvas 9. panta 3. punkta pēdējā teikumā par Komisijas lēmumiem noraidīt VSP pilnībā vai daļēji, ir it īpaši būtiska, jo izskatāmajā lietā, lai Komisija varētu veikt kontroli saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, ir jāveic sarežģīti ekonomiski un ekoloģiski novērtējumi, un šo novērtējumu Kopienu tiesas kontrole ir ierobežota (šajā sakarā skat. iepriekš šī sprieduma 36. punktā minēto 2007. gada 7. novembra spriedumu lietā Vācija/Komisija, 168. punkts un tajā minētā judikatūra).

139 Vispirms, kā Pirmās instances tiesa to jau ir norādījusi šī sprieduma 87. un 88. punktā, tiktāl, ciktāl Direktīva skaidri un precīzi neparedz formu un līdzekļus, kuri dalībvalstīm ir jāizmanto, lai īstenotu direktīvā noteiktos mērķus, tām ir noteikta rīcības brīvība. Tā tas ir attiecībā uz ekonomiskās analīzes un datu, kuri tiek izmantoti dalībvalstu VSP izstrādei, aprēķinu metodoloģijas izvēli.

140 Turklāt, kā tika atgādināts šī sprieduma 89. punktā, no Direktīvas 9. panta 3. punkta izriet, ka Komisijai vienīgi ir tiesības pārbaudīt dalībvalstu veikto pasākumu atbilstību Direktīvas III pielikumā norādītajiem kritērijiem un 10. panta noteikumiem.

141 Turklāt Direktīvas 14. panta 1. punkta noteikumi, kuros ir paredzēts, ka Komisija, pamatojoties uz Direktīvas IV pielikumā noteiktajiem principiem, pieņem pamatnostādnes attiecībā uz monitoringu un ziņošanu par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju, nevar tikt interpretētas tādējādi, ka Kopienu likumdevējs Komisijai ir atzinis

pilnvaras noteikt ekonomiskās analīzes un datu, kurus dalībvalstis var izmantot sava VSP izstrādei, aprēķinu metodoloģiju.

142 No Direktīvas 5. panta, 14. panta 2. un 3. punkta un 15. panta noteikumiem izriet, ka šādas pamatnostādnes nosaka iekārtu, kuru darbība ietilpst Direktīvas I pielikumā, monitoringa un ziņošanas nosacījumus par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām, un tam tiek veikta dalībvalstu kontrole. Tādējādi Komisijas pamatnostādņu, kuras ir pieņemtas, pamatojoties uz Direktīvas 14. panta 1. punktu, un piemērojamas šajā gadījumā, proti, pamatnostādņu, kuras tika pieņemtas ar Lēmumu 2004/156, vienīgais mērķis ir ļaut iekārtām un dalībvalstīm apkopot visticamākos datus.

143 Attiecīgi Komisijai, veicot savas kontroles pilnvaras saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu, ir jāizskaidro, kādā veidā līdzekļi, kurus Polijas Republika ir izmantojusi VSP izstrādei, būtu nesaderīgi ar Direktīvas III pielikuma kritērijiem un 10. panta noteikumiem. Vispirms, kā tika atgādināts šī sprieduma 89. punktā, no Direktīvas 9. panta 3. punkta pēdējā teikuma skaidri izriet, ka likumdevēja mērķis ir uzsvērt pienākumu norādīt pamatojumu, kas saista Komisiju, ja tā pieņem lēmumu par VSP noraidīšanu.

144 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 5. apsvērumā par VSP saderības pārbaudi ar Direktīvas III pielikuma 2. kritēriju, Komisija noraidīja Polijas Republikas paziņotos datus par gadiem līdz 2005. gadam kā "maz ticamus", pamatojoties uz to, ka Komisija uzskatīja, ka, pirmkārt, tie netika neatkarīgi un konsekventi pārbaudīti, un, otrkārt, nebija skaidrs, vai tie precīzi atbilst Polijas

Republikas sistēmā iekļauto iekārtu skaitam. Šajā pašā apsvērumā Komisija secināja, ka "tādējādi nevar tikt izslēgts, ka patiesās emisijas ir pārvērtētas, ņemot vērā Polijas [Republikas] paziņotos attiecīgos skaitļus par iepriekšējo gadu emisijām," un ka "pastāv risks, ka sākotnējais skaitlis, kas ir iegūts no vidējiem neatkarīgi pārbaudītajiem emisiju datiem par 2005. gadu, un citiem Polijas [Republikas] paziņotajiem skaitļiem, pareizi neatspoguļo patiesās emisijas un negarantē, ka kopējais kvotu skaits nepārsniedz nepieciešamo skaitu".

145 Attiecībā uz Komisijas noraidīto ekonomiskās analīzes metodoloģiju, kuru Polijas Republika izmantoja VSP izstrādei, Pirmās instances tiesa konstatē, ka attiecībā uz VSP atbilstības Direktīvas III pielikuma 3. kritērijam pārbaudi Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 8. apsvērumā vienīgi apliecina, ka no visiem tās rīcībā esošajiem datiem tā uzskata, ka vienīgi dati, kuri ir iegūti, izmantojot *Primes* modeli, rada visprecīzākās un visticamākās prognozes gan par IKP pieaugumu, gan oglekļa intensitātes uzlabošanos. Turpretī Komisija apstrīdētajā lēmumā nav norādījusi nekādu pamatojumu, kas ļautu saprast, kādēļ Polijas Republikas izmantotā ekonomiskās analīzes metodoloģija nav ticama.

146 Attiecībā uz VSP iekļauto datu noraidīšanu, pamatojoties uz to, ka tie, kā Komisija uzskata, nebija vislabākie pieejamie dati un ka līdz ar to pastāvot risks, ka Polijas Republika pārvērtē emisijas, lasot apstrīdēto lēmumu, ir jākonstatē, ka Komisija ir vienīgi salīdzinājusi kopējo Polijas Republikas VSP ieteikto kvotu daudzumu ar savu aprēķinu rezultātiem. Pamatojoties uz šo salīdzinājumu, Komisija uzskatīja, ka nevarot

tikta izslēgta minētā daudzuma pārvērtēšana un tādējādi, pamatojoties tikai uz šādu hipotēzi, tā nolēma noraidīt datus, kurus Polijas Republika bija iekļāvusi VSP.

147 Turklāt Komisija nekādi apstrīdētajā lēmumā nav identificējusi tos VSP iekļautos datus, kurus tā uzskata par "maz ticamiem". Tā vienīgi apstrīdētā lēmuma preambulas 5. apsvērumā atsaucas uz datiem, kurus Polijas Republika iesniedza par iepriekšējiem gadiem.

148 Tāpat Komisija nav izskaidrojusi, kādēļ VSP iekļautie dati nebūtu ticami. Tā vienīgi apstiprina, ka dati neesot neatkarīgi un konsekventi pārbaudīti.

149 Attiecībā uz pēdējo punktu Pirmās instances tiesa uzskata, ka, ņemot vērā tai noteikto pierādīšanas pienākumu, kā tas tika atgādināts šī sprieduma 83. punktā, Komisija apstrīdētajā lēmumā nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas ļautu pienācīgi saprast, kādēļ Polijas Republikas ekonomiskās analīzes metodoloģija un izmantotie dati būtu pretrunā Kopienu tiesībām.

150 Turklāt, joprojām attiecībā uz šo pēdējo punktu ir jānorāda, ka Polijas Republika apstiprina, ka VSP iekļautie dati tika ietverti ziņojumā, kurš tika izstrādāts *UNFCCC* ietvaros, un šajā sakarā tos uzraudzīja Komisija. Tomēr, atbildot uz šo argumentu, Komisija vienīgi apgalvo, ka tas automātiski nenozīmējot, ka šie dati tiktu "atzīti" kvotu tirdzniecības sistēmas ietvaros.

151 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa uzskata, ka tiktāl, ciktāl Direktīvā nav noteikta ekonomiskās analīzes metode, kura būtu dalībvalstīm jāizmanto, izstrādājot savus VSP, un šajā sakarā tām tiek atzīta zināma rīcības brīvība, šāds pamatojums neļauj saprast iemeslus, kuru dēļ Komisija ir noraidījusi minētos Polijas Republikas izmantotos datus. Tā kā tā neapstrīd nedz faktu, ka VSP iekļautie dati ir ietverti ziņojumā, kurš ir izstrādāts *UNFCCC* ietvaros, nedz faktu, kā to apgalvo Polijas Republika, ka Komisija pati kontrolē minētos datus, Pirmās instances tiesa uzskata, ka nevar tikt *a priori* izslēgts, ka šiem datiem ir noteikta ticamības pakāpe. Tādējādi Komisijai vismaz būtu jāizskaidro, kādā veidā Polijas Republikas VSP iekļautie dati nav ticami un tos varētu noraidīt saskaņā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu.

152 Ar vienīgo Komisijas apgalvojumu, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 8. apsvēruma, ka tās pašas aprēķini rada visticamākos rezultātus, nepietiek, lai, ņemot vērā šī sprieduma 82.–90. punktā atgādināto pilnvaru sadalījumu starp dalībvalstīm un Komisiju, izskaidrotu, kādēļ Polijas Republikas VSP izmantotie dati neievēro Direktīvas III pielikuma kritērijus.

153 No iepriekš minētajiem argumentiem izriet, ka, ņemot vērā rīcības brīvību, kas piemīt dalībvalstīm, izstrādājot VSP, šādā veidā noraidot Polijas Republikas izmantoto ekonomiskās analīzes metodoloģiju, kā arī VSP iekļautos datus, Komisija ir pārkāpusi pienākumu norādīt apstrīdētā lēmuma pamatojumu. No tā izriet, ka arī otrā pamata pirmā daļa ir jāatzīst par pamatotu.

154 No šī sprieduma 133. un 153. punktā minētajiem secinājumiem, kā arī Pirmās instances tiesas formulētajiem apsvērumiem šī sprieduma 93.–95. punktā izriet, ka ir jāpieņem otrais pamats, kurš ir sadalīts divās daļās, un attiecīgi ir jāatceļ apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkts, 2. panta 1. punkts un 3. panta 1. punkts.

Apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkta, 2. panta 1. punkta un 3. panta 1. punkta atcelšanas sekas uz citām apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas tiesību normām

155 Šajā šīs tiesvedības izvērtēšanas posmā ir jāizvērtē, kādas varētu būt sekas šī sprieduma 154. punktā minēto apstrīdētā lēmuma tiesību normu atcelšanai uz citu šī paša tiesību akta tiesību normu tiesiskumu.

156 Vispirms ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesību aktu var daļēji atcelt tikai tad, ja no pārējās akta daļas ir iespējams nodalīt noteikumus, kurus prasa atcelt (Tiesas 2002. gada 10. decembra spriedums lietā C-29/99 Komisija/Padome, *Recueil*, I-11221. lpp., 45. punkts, un 2003. gada 30. septembra spriedums lietā C-239/01 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-10333. lpp., 33. punkts; šajā sakarā skat. arī 2003. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-378/00 Komisija/Parlaments un Padome, *Recueil*, I-937. lpp., 30. punkts). Tiesa atkārtoti ir nospriedusi, ka šī nodalīšanas prasība nav izpildīta, ja tiesību akta daļēja atcelšana groza šī akta būtību (Tiesas 2005. gada 24. maija spriedums lietā C-244/03 Francija/Parlaments un Padome, Krājums, I-4021. lpp., 13. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 1998. gada 31. marta spriedumu apvienotajās lietās C-68/94 un C-30/95 Francija u.c./Komisija, *Recueil*, I-1375. lpp., 257. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Padome, 46. punkts).

157 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 1. pants sākas šādi: "Šie turpmāk minētie Polijas [Republikas] [VSP] aspekti attiecībā uz Direktīvas 11. panta 2. punktā minēto pirmo piecu gadu periodu attiecīgi neatbilst [..]." Tālāk šī panta 1.–5. punktā Komisija uzskaita dažādas VSP neatbilstības vairākiem Direktīvas III pielikuma kritērijiem. Ņemot vērā

1. panta struktūru, vairāku šo punktu iespējamas atcelšanas rezultātā tiktu samazināts neatbilstību Direktīvai skaits, kas tika konstatēts apstrīdētajā lēmumā.

158 Jānorāda arī, ka apstrīdētā lēmuma 2. pants sākas ar vārdiem: "Iebildumi pret [VSP] netiks celti, ja, neradot diskrimināciju, tajā tiks veikti šādi grozījumi un par tiem tiks nekavējoties paziņots Komisijai, ņemot vērā laiku, kas vajadzīgs, lai bez neattaisnotas kavēšanās veiktu valsts procedūras." Tālāk šī panta 1.–5. punktā Komisija katrā punktā nosaka grozījumus VSP, kuri, kā tā uzskata, ir nepieciešami, lai novērstu attiecīgajā 1. panta punktā minēto neatbilstību. Tādējādi noteiktu šo punktu iespējamas atcelšanas gadījumā tiktu atstātas spēkā Komisijas saistības neizteikt iebildumus par VSP, vienlaikus samazinot grozījumu skaitu, ar nosacījumu, ka tiek saglabāti tie grozījumi, kurus šīs saistības sākotnēji skāra.

159 Tāpat ir jānorāda, kā tas izriet no šī sprieduma 157. un 158. punkta, ka apstrīdētā lēmuma 1. un 2. pants savstarpēji ir cieši saistīti. Katra kādā no 1. panta pieciem punktiem paredzētā neatbilstība ir grozījumu piedāvājuma priekšmets šī paša lēmuma 2. panta piecos punktos, lai panāktu VSP atbilstību Direktīvai atbilstoši Komisijas viedoklim. Attiecīgi, ja tiktu uzskatīts, ka kāda no Komisijas 1. pantā norādītajām neatbilstībām nav pamatota un tādējādi tā būtu jānoraida, automātiski zustu 2. panta punkta, kurā ir ierosināti grozījumi minētās neatbilstības novēršanai, priekšmets.

160 No šo abu pantu struktūras izriet, ka to 1.–5. punkts nevar tikt uzskatīti par atdalāmiem šī sprieduma 156. punkta minētās judikatūras izpratnē. Iespējamas kādas no 1. panta punkta, kā arī attiecīga 2. panta punkta atcelšanas rezultātā tiktu grozīta pati apstrīdētā lēmuma būtība.

161 Šāda atcelšana aizstātu apstrīdēto lēmumu, saskaņā ar kuru VSP varētu tikt pieņemts, paturot spēkā piecus īpašos grozījumus, kuri ļauj novērst piecas neatbilstības Direktīvas III pielikuma kritērijiem, ar atšķirīgu lēmumu, saskaņā ar kuru šo plānu varētu pieņemt, paturot spēkā mazāku grozījumu skaitu. Turklāt ir taisnība, ka lēmums, kurš šādi aizstāj apstrīdēto lēmumu, būtiski no tā atšķirtos, jo ar otro Polijas Republikas izvirzīto pamatu tiek apstrīdēta konstatētā neatbilstība un attiecīgie pieprasītie grozījumi apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktā un 2. panta 1. punktā. Tieši šīs neatbilstības ir tās, kuras prasa visbūtiskākos VSP grozījumus.

162 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 3. panta 2. un 3. punktu pietiek norādīt, ka šajās tiesību normās ir ietverti precizējumi, kas attiecas uz citu apstrīdētā lēmuma noteikumu īstenošanu.

163 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka tiktāl, ciktāl, kā tas izriet no šī sprieduma 154. punkta, ir jāatceļ apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkts, 2. panta 1. punkts un 3. panta 1. punkts, nepārbaudot citus pamatus, kuri tika izvirzīti šīs prasības pamatojumam, apstrīdētais lēmums ir pilnībā jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

164 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Polijas Republikas prasījumiem.

165 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Ungārijas Republika, Lietuvas Republika, Slovākijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesvedības izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2007. gada 26. marta Lēmumu C(2007) 1295, galīgā redakcija, par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu sadales valsts plānu, ko Polijas Republika par laikposmu no 2008. līdz 2012. gadam ir iesniegusi atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvai 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK;

2) Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina Polijas Republikas tiesāšanās izdevumus;

3) Ungārijas Republika, Lietuvas Republika, Slovākijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesvedības izdevumus pašas.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 23. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas . . . . . II - 3404

I — Starptautiskais un Kopienu tiesiskais regulējums par ANO Vispārējo konvenciju par klimata pārmaiņām un Kioto protokolu . . . . . II - 3404

II — Tiesiskais regulējums saistībā ar sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā . . . . . II - 3405

Prāvas priekšvēsture . . . . . II - 3409

Process un lietas dalībnieku prasījumi . . . . . II - 3415

Juridiskais pamatojums . . . . . II - 3417

I — Par pirmo pamatu saistībā ar apstrīdētā lēmuma prettiesisku pieņemšanu pēc tam, kad ir beidzies Direktīvas 9. panta 3. punktā minētais trīs mēnešu termiņš . . . . . II - 3418

A — Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 3418

B — Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 3419

II — Par otro pamatu saistībā ar pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpumu un Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta pārkāpumu . . . . . II - 3424

A — Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 3424

B — Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 3431

1. Par iespējamu jaunu pamatu, kuru Polijas Republika ir izvirzījusi replikas rakstā saistībā ar to, ka Komisija esot pārsniegusi savas kontroles pilnvaras II - 3432

2. Par otrā pamata pamatotību . . . . . II - 3434

a) Ievada apsvērumi . . . . . II - 3434

Par Direktīvas mērķiem . . . . . II - 3435

Par pilnvaru sadalījumu starp Komisiju un dalībvalstīm . . . . . II - 3435

— Par dalībvalstu pilnvarām . . . . . II - 3436

— Par Komisijas pilnvarām . . . . . II - 3437

Par tiesas kontroles apmēru . . . . . II - 3438

b) Par apstrīdēto lēmumu . . . . . II - 3439

Par otrā pamata otrās daļas pamatotību . . . . . II - 3441

Par otrā pamata pirmo daļu saskaņā ar pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu . . . . . II - 3450

Apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkta, 2. panta 1. punkta un 3. panta 1. punkta atcelšanas sekas uz citām apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas tiesību normām . . . . . II - 3456

Par tiesāšanās izdevumiem . . . . . II - 3458